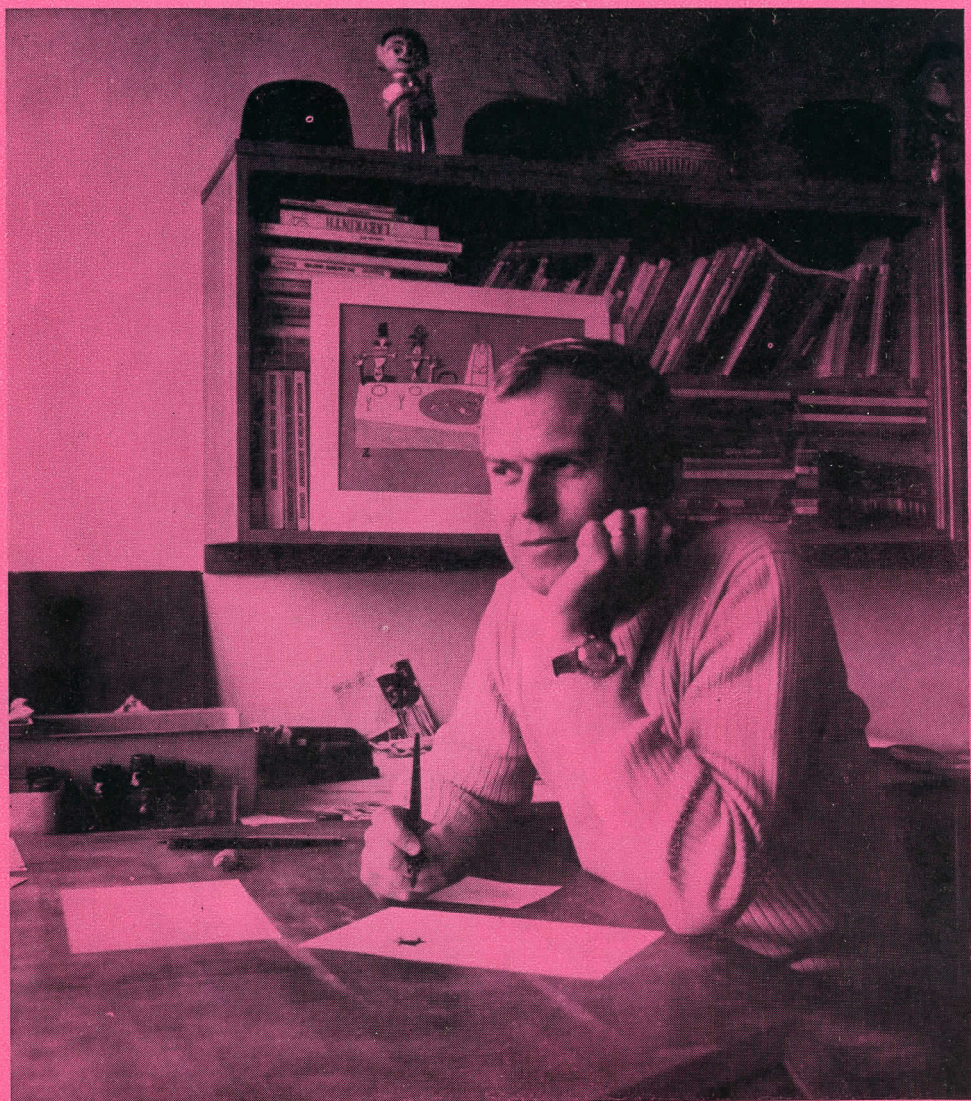

repertoár
malé scény
ročník 6
1968

9 rns

VYSTAVUJE

ADOLF *AB* BORN

ŠEVCOVNA

JOSEF PODANÝ

Nejdříve jsem ho považoval za cvoka. Dělal u nás ve fabrice, pletl si soustruh s frézou, o hoblíku ani nemluvě. Každou chvíli odbíhal s nějakou knihou na WC a byl tam hodinu. Pokleslý intelektuál. Když už neměl vůbec nic ke čtení, půjčoval si peníze. Nikoli aby je rozfrncal, na čtení. Nad stokorunou pohrdavě mávl rukou:

„To už jsem četl.“

A konec. Zato přijal zavděk například inflační německou bankovkou, která zněla na sumu 100 tisíc marek. Znal to, věděl jak to dopadne, ale rád si to přečetl znova. Byl to kádrový případ.

Když nenávratně minula doba zlá, ba ještě horší, vrátil se ke svému. Prý k literatuře. Byl to teoretik a kritik.

Jednou jsem ho potkal v obchodním domě, kam jsem si šel koupit moka-síny. Stál před vitrinou, hleděl a hleděl, a v jeho očích byl nepředpokládaný úžas, jaký jsem naposledy viděl ve tváři staré babky na Svaté hoře, když házela k oltáři voskovou nohu, aby nekulhala. Pozval mne, abych někdy přišel, ale znáte to. Člověku se to nikdy nijak nehodí, i když má v podstatě času dost. Když například vyjdete v noci z vinárny ve svatém nadšení, že se co nevidět uložíte do důlku své kdysi vlastní a tolik známé postele, určitě v tu ránu potkáte přítele. Domluvíte se s ním, že půjdete na jedno kafe a jste tři dny nezvěstný.

O tempora, o mores!

Jednoho dne jsem se však čirou náhodou zatoulal do blízkosti jeho vily a moje podnapilá mysl mi vnukla do dlaně ohmataný a plochý pětadvacetník a nohy mne zavedly k budce.

„Ahoj, tady já.“

Poznal mne ihned.

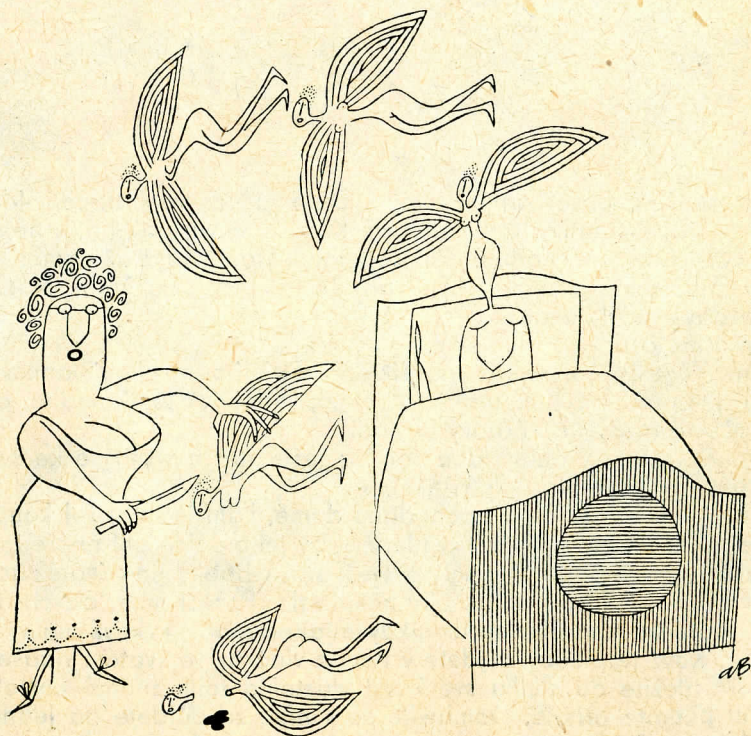
„Bud' zdrav! Právě na tebe čekám. Přijed' co nejdřív. Budu stát v zahradě. Poznáš mne podle toho, že bude vedle mne kůň.“

Netušil jsem, že má zahradu a koně, ale co vlastně dneska lidi nemají? Tak tedy zahradu a koně.

Opravdu čekal. Díval se přes žbrlení a nad ramenem mu přechýlala koňská hlava.

„Velmi vzácný kůň,“ uvítal mne a bylo vidět, že je hrdý. „Věnoval mi ho pan Przewalski, než umřel. Tedy kůň Przewalského. Není jich moc. Ale já ho mám.“

Netušil jsem, co bude následovat, a proto se mi zdálo poněkud pitomé, že dělá takovou vědu z koně nějakého pana Przewalského, snob jeden se

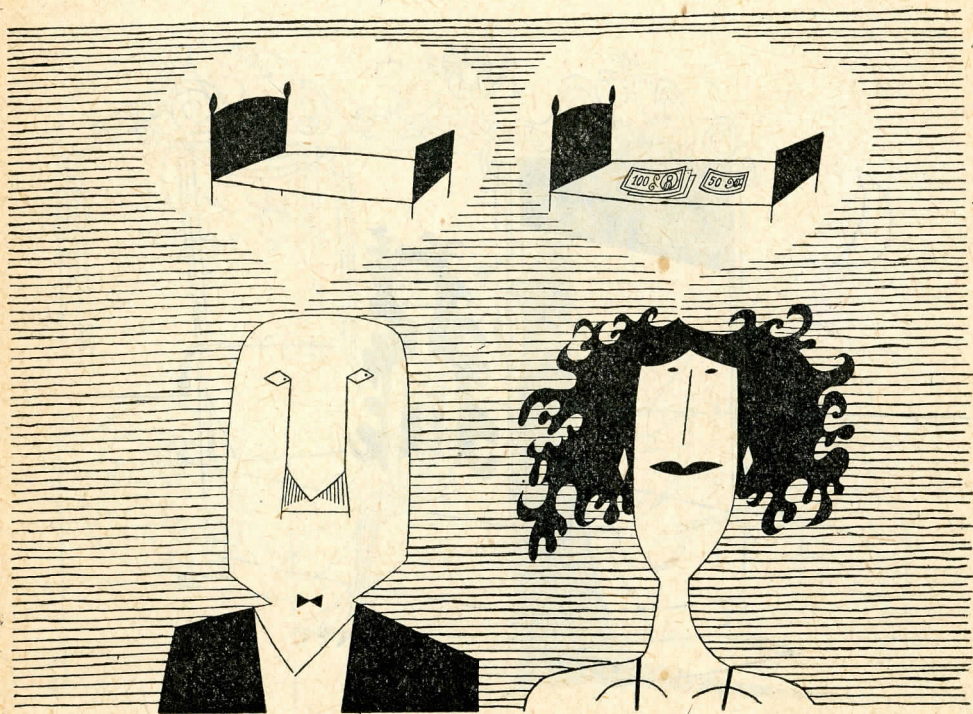

snobem. Byl jsem kdysi v Kladrubech a viděl jsem lepší. Koně myslím. Ale byl to cvok a zdálo se mi být zcela samozřejmé, že když už mu koně někdo daroval, byť i to byl nějaký pochybný pan Przewalski, že se mu jistě na zuby nekoukal. Neboť jenom dokonalý snob a pitomec dokáže být dokonale taktním.

„No a teď,“ udělal významnou pauzu, „teď se půjdeš podívat na moji knihovnu! A říkej mi Richarde, neboť tenhle unikát neukazuji nikomu, s kým si neříkám křestním jménem!“

„Ano, Richarde, děkuji, Richarde,“ vzdal jsem to.

Tušil jsem, co je zač, že je třeba i literární teoretik a kritik, ale než jsme došli k domovním vratům, vyklubal se z něho takový odborník, že by stála celá akademie v pozoru. Tak tohle mám rád. Nu což, uhnout jsem už nemohl, i když mne zahrnul vodopádem slov o rozpadu subjektu. Domníval jsem se, že už mě nemůže nic překvapit. Jenže v pokoji jsem zkameněl, říká se to tak, když je jeden šokovanej, ne? Všude okolo byly regály – a v nich boty. Fakt! Žádné knihy, prostě boty. Napjatě jsem očekával, kdy se ozve název metropole v podivném tvaru „Zlín“.

Ale on nic. Jenom vytáhl z regálu staré proklubané tenisky a pravil: „Tohle je kousek, hochu. Sice antikvární, ale to dneska neseženeš.“ Poněkud se mi to eklovalo a tak jsem radši sáhl vedle po nových, nerozšňetrovaných lakýrkách.

„Ano, máš pravdu,“ pravil Richard a začervenal se, „ještě je to nerozřezané. Ty jsem ještě nečetl, ale prý je to zajímavé. Odcizení a tak. Ale tady se podívej!“ odváděl řeč jinak.

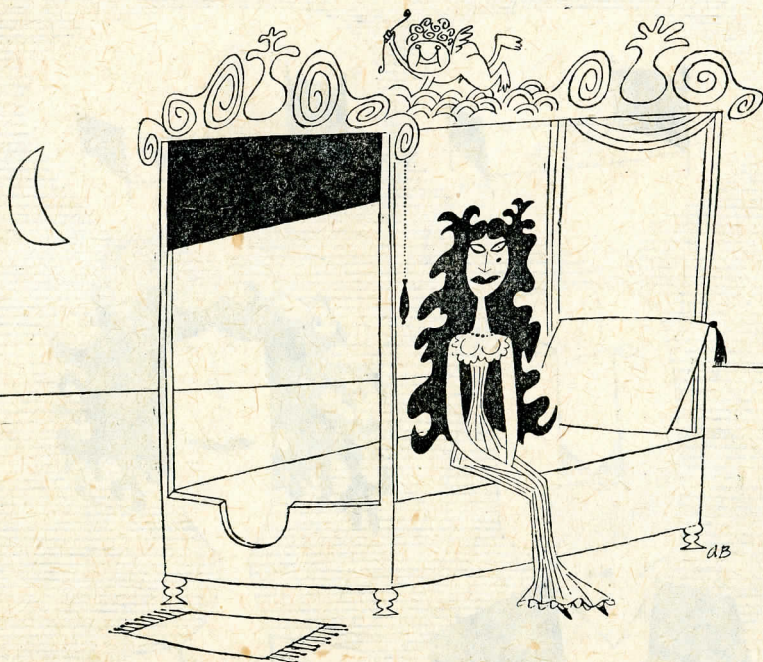
Stála tam historická španělská bota s trny dovnitř.

„To jsou knihy proti lásce, víš?“ a zanotoval. „Jednou to budu muset přeložit. Ach ta španělština, ta španělština!“ rozdíral si čelo o regál. Pak mu zasvítily očka:

„Máš rád ženy? Já miluju ženy, zbožňuju je! Dát tak tuhle krásnou knížku přeciť pěkné a černovlasé dívky a tady na straně šrouby utáhnout, to by byla vazba!“

Očka mu zabloudila kamsi do daleka, do šťastnější minulosti. Rychle jsem to zamluvil, aby u něho nedošlo ke zbytečné erekci. Řekl jsem:

„Ale copak je tohle?“

Vytrhl se ze svých erotických představ a potěšilo ho to.
„Ano, máš pravdu. To je starý ruralistický román. Nic světového, ale čteš a je ti teplo. Ani chodidla tě z toho nebolí, víš? Kafka je jednou Kafka, ale podívej tady na tu kožešinku!“

Kafka byl jednou Kafka, ale já se podíval na tu kožešinku. Byla přesně ruralistická.

Pak vytáhl zpod kanape tkaničky a kramfleky, přezky a poněkud odřené podpatky.

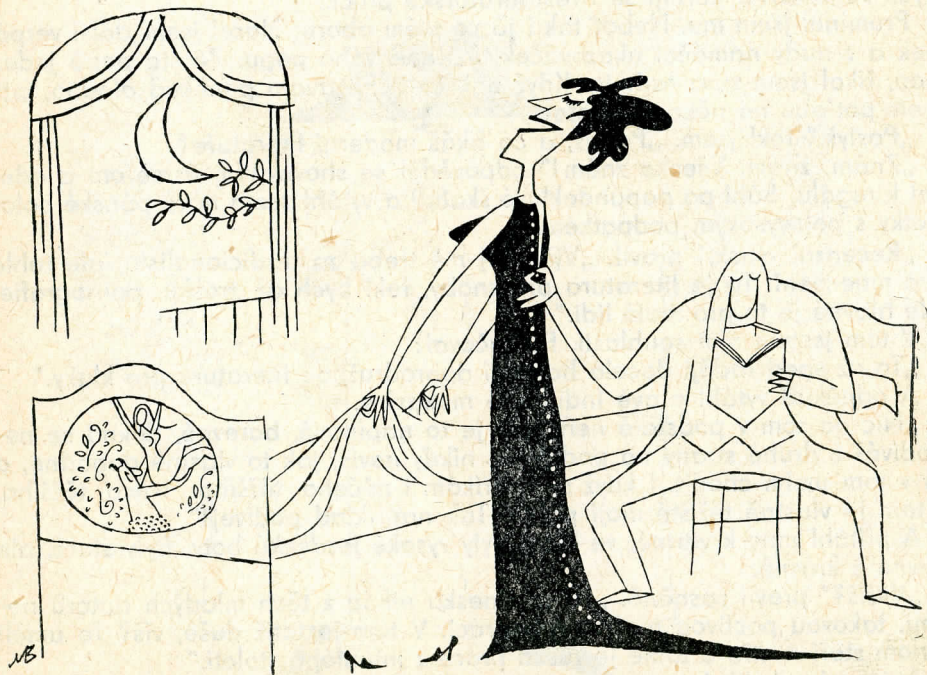
„Povídky,“ řekl. „Ale já je nemám rád. Jsou bez pointy. Jako by jim cosi chybělo, jako kdyby je někdo vyrval z krásné novely. Sbírám je, to nezapírám. Já jsem totiž profesionál, víš? Ale přiznám se ti, hochu, že si někdy připadám tak trochu jako fetišista.“

A zakopl jehlu pod kanape.

„Ne, to není barbarství,“ utěšil mne. „Vždyť je to jenom brožované!“

Obrátil jsem tedy raději pozornost k vázané klasice.

„Hele, sandály,“ zvolal s nadšením. „To je škola slavného francouzského mistra Stendhala, odtud ten název.“

Ale jeho těkavá mysl byla ve zlomku vteřiny u další přihrádky.
„Podívej,“ řekl s patřičnou ošklivostí v hlase. „Literatura na sociální ob-
jednávkou.“

A vskutku. V regálu byly propocené kedsy, zablácené gumové holinky a vysoké šněrovací boty s tabulkou, která hlásala: VŽKG 1951.

Pak zařval:

„Hele, ale tohle, no tohle, to si musíš přechíst!“

Vnutil mi do rukou trety a táhl mne na dvůr.

„Tak čti, no přece čti!“ volal sugestivně.

Na dvoře byla stometrová závodní dráha. Na jeho naléhání jsem se přezul a on mne zatlačil pravicí do bloků. Potom vystřelil ze startovní pistole a zmáčkl stopky. I dnes se domnívám, že čas 11,6 není v mém věku tak špatný. Ale on si zachoval zdravou kritičnost.

„Zajímavé, co?“ řekl nejprve uznale, zatímco jsem silně oddychoval. „Ex-
pozice poněkud zdoluhavá,“ – tím zřejmě narážel na můj poněkud opoždě-
ný start, – „ale zato ten perfektní závěr!“

Přiznám se, že mě to potěšilo.

Pak mne zavedl do pracovny. Byl tam verpánek, pop a floky. Nábytek byl pečlivě vycíděn hnědým krémem na boty. Usedl a začal zatloukat. Do vy-
cházkových polobotek. Byl to kouzelník. Stačilo pár úderů, něco barvy a
mohli jste s tím na recepci.

„Promiň,“ řekl najednou tiše. „Nikomu to neříkej, ale pouhou kritikou
bych se neužil. Věnuji se i restaurátorské práci.“

Prominul jsem mu. Neboť tak i já ve svém oboru. Našel jsem další verpá-
nek a z nudy namáčel ukazováček do lepkavého popu. Ze sta popů jeden
pop, říkal jsem si, a tady je. Když pak už ticho trvalo poněkud dlouho, cítil
jsem potřebu na něco se zeptat.

„Poslyš,“ řekl jsem. „Poslyš, a co říkáš moderní literatuře?“

„Znám, znám. Všecko znám!“ odpověděl se shovívavým úsměvem a ode-
šel k regálu. Sáhł po papundeklové škatuli a vytáhl zcela nové pánské polo-
botky s polovysokým podpatkem.

„Recenzní výtlisk,“ pravil. „Víš, měj mě třeba za tradicionalistu, ale tohle
pro mne není. To je literatura pro snoby, řekl bych až trochu pornografie.
Ale hlavně je to pro malé lidi.“

V tom jsem s ním souhlasil. Pokračoval:

„To už snad raději docela banální dobrodružnou literaturu pro kluky.“

A odněkud vytáhl pravé indiánské mokasíny.

„Nic na tom v podstatě není, ale je to napínavé, barevné, dokud se ne-
podíváš z druhé strany na podrážku, nikdy nevíš, jak to vlastně dopadne, a
já v tom umím chodit. I když se nezhříkám i něčeho těžšího. Něco těžšího,
v tom je vlastně těžiště méj práce. Tak například podívej!“

A přitáhl mne k vitrině, ve které byly vysoké jezdecké boty. Byly staré, ale
pevné a krásné.

„Vidíš?“ pravil zasněně. „To už dneska nikdo z těch mladých autorů ne-
umí, takovou poctivou realistickou práci. V tom je totiž duše, víš? To uměli
jenom staří mistři, a tohle je ruská práce z minulého století.“

Ani nevím, kolik jsem za ten večer viděl bot. Richard občas některou
z nich vzal a vzorně ji vycídl. Byla to láska. A nepřestával mne ubezpečovat:

„Víš, nerad to někomu půjčuji. Je to nádherná knihovna. Ale ty jsi můj přítel. Kdybys neměl někdy co číst, klidně přijď, tobě to půjčím!“

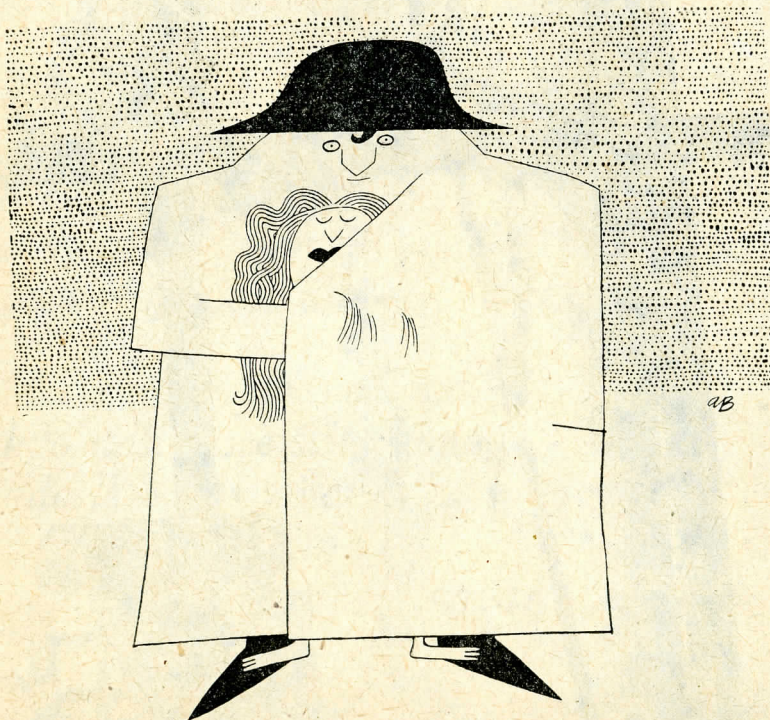
Baťovec! Ale zároveň jsem si vzpomněl na svoje jediné černé polobotky, které by potřebovaly podrazit, protože už do nich dávno zatéká, a v duchu jsem si umiňoval, že si jednou něco přečtu. Až budu mít rande s tou krásnou dívkou, kterou potkávám. Richard si mezi prací na verpánku občas něco zapsal a poznamenal s předstíranou skromností:

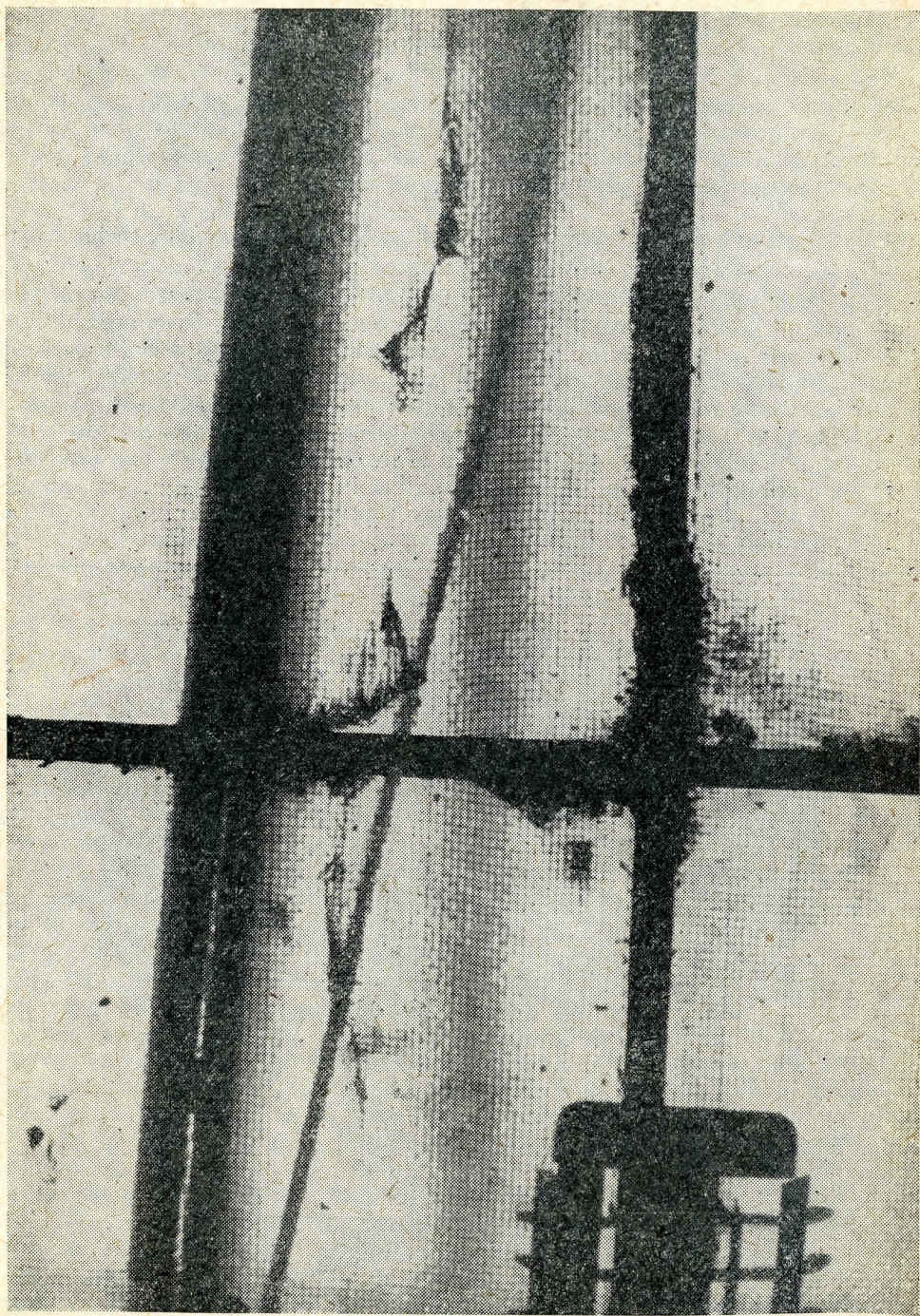
„Recenze.“

Bylo už skoro k půlnoci, když se zasněně podíval na moje nohy. Náhle ožil:

„Ale hochu, tohle jsem ještě nečetl! Dovolíš?“

Padl na kolena, vrhl se na mne jako kobra na králíka a vyzul mne. Té noci jsem došel domů jako analfabet. Bos. Na druhý den jsem vybral ze spořitelny dvě stovky a koupil si zbrusu novou knížku. Poněkud fádňí společenskou novelu. Záblo mě. Ale nejsem tak bohatý, abych si pořídil celou knihovnu. Knihy nám nějak podražily a je celkem malý sortiment. Jazyky žádné neznám a tak pro mne dovoz nepřichází v úvahu. Jenom se těším na dovolenou. Svléknu se do plavek, lehnu si do písku a nebudu nic, dočista nic číst. Chápete?

PÍSEŇ

*Večere plný do nachova,
kdo naší lásce štítý ková,
kdo je v nás zakalí,
že jsme tak troufali .
a vyzýváme znova, znova?*

*Z oblaků, zlatých na okraji,
dny letící se vyzouvají,
vysoko nad jezem
ptají se, kde je zem -
už jenom z doslechu ji znají.*

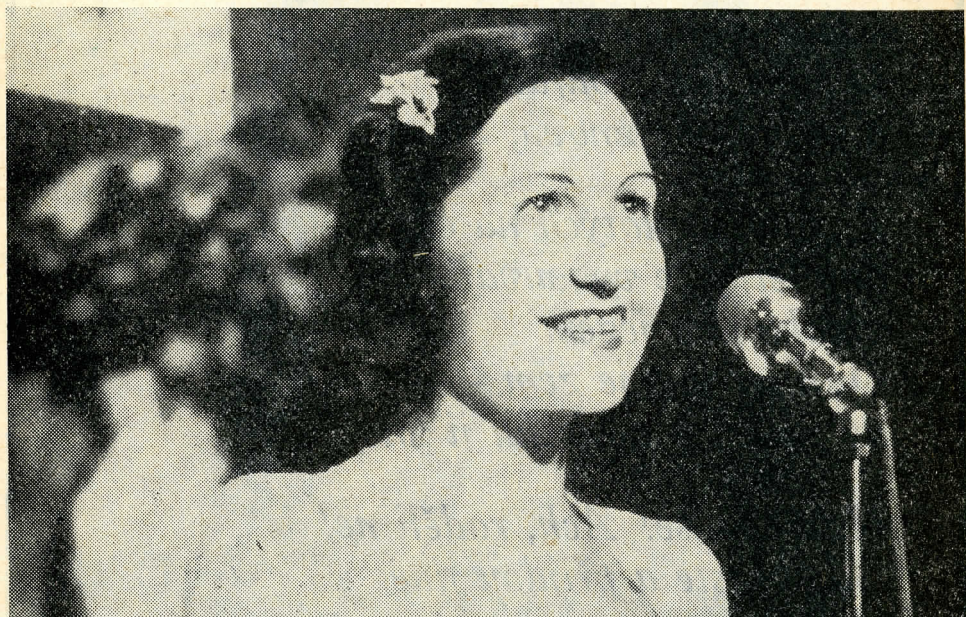
*Navratte se! Ach, raději ne!
Odešly jste a přijdou jiné:
a co jste propásly,
v den nový, užaslý
po vodopádech slunce splyne.*

*Večery plné do nachova,
kdo naší lásce štítý ková,
kdo je v nás zakalí,
že jsme tak troufali
a vyzýváme znova, znova?*

František Hrubín

Historie psaná písničkou

ZDENA VINCÍKOVÁ

Pro mladou generaci je její jméno zcela neznámé – a přece byla Zdena Vincíková spolu s Jiřinou Šalačovou a Inkou Zemánkovou po několik let součástí trojhvězdí našich nejlepších zpěvaček, které ve čtyřicátých letech pokládaly základy moderní interpretaci českého jazzu a taneční písně. Původně jazzově orientovaná zpěvačka spolupracovala s orchestry Karla Vlacha, Blue Music, Emila Ludvíka a R. A. Dvorského a zpívala rytmické foxtroty s oním nezbytným synkopovaným „tá dády dády dáda“ a s obvyklými dobovými prohřešky proti češtině při deklamaci textů, vzpírajících se neobvyklým úskalím jazzem ovlivněných melodií. Později se z iniciativy R. A. Dvorského („vždyť vy jste pravá šansonová zpěvačka, vše, co jste dosud zpívala, byl zásadní omyl“) přeškolila na interpretaci šansonů a pomalých, procítěných písní; její nový, vláčnější a sladší způsob frázování pak přešel i do rychlejších foxtrotů. A ještě jedno je spojeno neodmyslitelně s jejím jménem – tak řečené hrané šansony, které byly za války velice v módě, což zřejmě vyplývalo ze zákazu tance a z nutnosti pobavit obecenstvo v kavárnách i na koncertech nejen melodiemi, ale i troškou děje. A tak se především v orchestru R. A. Dvorského – ale i v jiných – postupně rozmáhaly všelijak upravované skladby, kde obsah textu byl maximálně zdůrazněn a dokreslen:

dodnes o tom svědčí Markýza a bubeníček se znázorněním života ve vojenském táboře, rozchod milenců na nádraží ve skladbě Loučení bez konce a mnohé další. Na rozdíl od obou svých kolegyně, které přece jen čas od času můžeme ještě slyšet, již dnes Zdena Vincíková nepívá.

Pro naši taneční hudbu ji stejně jako Jiřinu Salačovou objevil Arnošt Kavka, neúnavný lovec talentů. Bylo to v roce 1938, Zdenka měla tehdy právě po maturitě a na letním bytě v Potštejně účinkovala v amatérském kvartetu, které vystupovalo úspěšně s jakýmisi zpívanými a tančenými operetkami v kostce, které pro ně psal skladatel Jan Seehák. Pro tuto činnost měla budoucí adeptka advokacie vhodné předpoklady, protože již dávno předtím zpívala v dětském rozhlasovém sboru, studovala tanec u Milči Majerové i zpěv na konservatoři.

Arnošt Kavka pozval Zdenu Vincíkovou zpívat do orchestru, s nímž sám účinkoval – byli to tehdy ještě nepříliš známí Blue Boys Karla Vlacha, kteří hrávali jako amatéři jednou týdně k tanci v Jednotě úředníků na Vinohradech. Tam také obdržela debutující zpěvačka první peníze, vydělané zpěvem – padesát korun. První skladbu, kterou pro ni z neznámých důvodů Arnošt Kavka vybral, napsal Jaroslav Ježek – byla to Stonožka. Dále zpívala Zdenka skladby z repertoáru zpěvačky Alice Fay, která jí byla hlasově nejbližší. V jejím repertoáru samozřejmě nechyběly ani nezbytné evergreeny Dinah, Sweet Sue aj., zpívané zpočátku anglicky a později, když se začaly objevovat první dobré texty Vildy Dubského, také česky. V Jednotě se scházelo především mladé publikum, které rádo poslouchalo melodie z amerických filmových komedií a tančilo swing.

S Vlachem zpívala Zdena Vincíková plný rok až do září 1939. Mezitím ovšem spolupracovala také s orchestrem Blue Music Karla Slavíka: ten hrával tehdy v Metru a v jeho souboru účinkovali jazzmeni klavírista Verberger, harmonikář Běhounek a zpíval Arnošt Kavka. A jestliže to byl Kavka, který objevil Zdenku pro taneční muziku, pak Verberger udělal totéž pro jazz. „Dal si se mnou dost práce a proto jsem na koncertě se Slavíkovým souborem měla velký úspěch. Zpívala jsem When day is done s českým textem Vildy Dubského a to také byla jedna z prvních desek, kterou jsem natočila pro Estu: zástupce této společnosti byl stejně jako Jaroslav Ježek na koncertě a hned mi nabídl natáčení. Bohužel, Blue Music se pak rozpadl, protože pro jazz u nás nebyly tehdy podmínky. A já začala natáčet desky s jinými orchestry – ale někdy to bylo hrozné. Tak např. s orchestrem Harryho Hardena jsem zpívala skladby typu Maminko, já chci miminko. Němci pak zakrátko zavřeli vysoké školy a tak jsem se rozjela do Brna na angažmá k Bobkovi Bryenovi, i když otec byl zásadně proti tomu mít dceru zpěvačkou. Ale já jsem byla velmi činná ve studentském spolku Všehrd a potřebovala jsem tedy na čas zmizet z Prahy. S Bryenem jsem zůstala 4 měsíce – on měl tehdy na svoji dobu velkou kapelu, dělal to dobře muzikálně i obchodně – aranžmá psal ponejvíce Verberger a my všichni jsme dělali velkou show. Hráli jsme na podiu třeba Sněhurku a sedm trpaslíků v kostýmech a dokonce i operu Prodanou nevěstu, v níž jsem zpívala dueta – byl to zase výsledek toho, že se nesmělo tančit a bylo nutno hledat cesty, jak zabavit publikum. V březnu 1940 jsem se vrátila do Prahy a začala jezdit se skupinou Kamila Běhounka, v níž hrál opět Verberger na piano, Hammer na basu,

Novák na klarinet, Čerpl na kytaru; zpívala jsem např. Ráda zpívám hot, Říkej to písni, Dinah aj.“

Tehdy připravoval svůj první koncert v Lucerně také Emil Ludvík a mj. pozval ke spolupráci i Zdena Vincíkovou, která pak s jeho orchestrem natáčela i desky – byla mezi nimi také skladba Sjezd swingářů. Na Ludvíkově koncertu ji však uslyšel R. A. Dvorský, který bez rozmýšlení nabídl mladé zpěvačce stálé a dobře placené angažmá. Jeho orchestr hrál tehdy ve složení Dvorský piano a zpěv, Pelant, Kubík a Kapinus saxofony, Vacek a Bláha trubky, Horáček trombón, Ejem bicí a Smítal basa. S Dvorským začala spolupracovat Zdena Vincíková 1. října 1940 a zůstala s ním až do definitivního rozpuštění jeho orchestru na konci války.

„Na dva kapelníky mám nejlepší vzpomínky – na Dvorského a na Ludvíka. Obzvláště Dvorský si vybíral k sobě ohromné lidi, měl totiž jednu zásadu: dávat plat všem stejný, protože byl toho názoru, že bubeník musí odvést stejně prvotřídní práci jako třeba Pelant na housle. Díky tomu, že měli všichni stejné a velmi dobré honoráře, byla v kapele absolutní disciplína! Ve dvě byla zkouška a pět minut předem byli všichni na místech připraveni.

S Dvorským jsem začala pracovat v Lucerna baru a v létě jsme pak hráli na Barrandově. Program se neustále rozšiřoval a už zdaleka to nebyla jen taneční hudba: proto s námi spolupracoval také Jaroslav Vojtek na varhany, při koncertech i velké skupiny smyčců a řada dalších hostů. Zpočátku jsem měla z účinkování u Dvorského strach, protože můj původní jazzový styl neodpovídal žánru kapely. A pak jednou přišel pan Dvorský na to, že prý jsem vlastně šansonový typ – to tehdy, když jsem přinesla na zkoušku píseň Smutná neděle.

V Lucerna baru jsme zůstali až do roku 1943, kdy to tam zavřeli. Zpívali jsme zásadně česky, výjimečně italsky či francouzsky, jen americký repertoár jsme již nesměli dělat. Hráli jsme tehdy hodně Běhounka a Traxlera, které Dvorský velmi podporoval. Pak po nás chtěli, abychom účinkovali v německém filmu, ale z toho jsme se vykroutili. Také jsme měli něco dělat v Lucerna baru německy, ale než bych zpívala jazykem okupantů, tak jsme raději angažovali německou zpěvačku, která v programu zazpívala jen dvě písničky. Bylo to však strašné, protože publikum ji sotva zaplácalo a nám s Dvorským připravilo ovace. Tak ji pak raději zase odvolali.

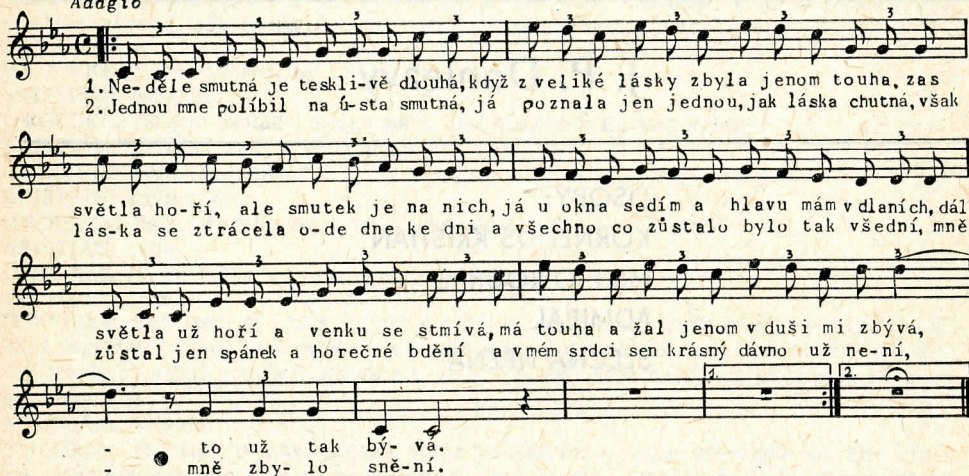
Na Lucernu mám ovšem spoustu vzpomínek. Tak např. nás jednou přišel navštívit režisér Willi Forst, přítel Oldřicha Nového, který chtěl Forstovi předvést, jak prý báječně zpívám Smutnou neděli. Dvorský mi tehdy řekl, abych se vytáhla. Vzala jsem si tedy šaty asi se sedmi spodničkami, ale jak jsem šla po schodech dolů, tak jsem upadla a udělala si výron v koleně a přetrhala nějaké šlachy v kotníku. Zpívat jsem však musela. Bolest to byla tak hrozná, že mi při písni tekly slzy a já to dozpívala v pláči. Forst koukal jako blázen a pak říkal, že to byl fantastický výkon a poslal mi dokonce kytič. Sám mi ještě řekl, že slyšel Smutnou neděli již mockrát, ale nikdy tak procítěně.“

Zdena Vincíková si během své kariéry s hudbou prožila své. Vedle příjemných časů, k nimž patřila také spolupráce s orchestrem Gustava Bromo a dovolené ve Zlíně, to byly i zážitky více či méně nepříjemné. Dvorského orchestr od roku 1943 jezdil nejprve po továrnách v Čechách a na Moravě

SMUTNÁ NEDĚLE

HUDBA: SERESS REZSO / TEXT: VILDA DUBSKÝ

Adagio

1. Ne-děle smutná je teskli-vě dlouhá, když z veliké lásky zbyla jenom touha, zas
2. Jednou mne políbil na ústa smutná, já poznala jen jednou, jak láska chutná, však
světla ho-ří, ale smutek je na nich, já u okna sedím a hlavu mám v dlaních, dál
lás-ka se ztrácela o-de dne ke dni a všechno co zůstalo bylo tak všední, mně
světla už hoří a venku se stmívá, má touha a žal jenom v duši mi zbývá,
zůstal jen spánek a horečné bdění a v mém srdci sen krásný dávno už ne-ní,
- to už tak bý- vá.
- mně zby- lo sně-ní.

a později – právě, když kapelník vážně onemocněl na tuberkulózu a byl léčen na pražské Bulovce – hrával pro české dělníky v říši. Z posledního turné se Zdena Vincíková, která byla v orchestru jedinou ženou, vrátila až v březnu 1945 – pěšky a bez jídla utíkali muzikanti před frontou s jedinou myšlenkou: dostat se domů.

Po osvobození R. A. Dvorský svůj orchestr rozpustil, protože ještě několik let ho zlobila nemoc: překonal ji snad jedině díky své pevné vůli. „Já jsem se v květnu 1945 dostala do Plzně a tam si mě vyzvedli Američané, abych s orchestrem Boba Clithera zpívala v rozhlase a na koncertech. Při jednom vystoupení byli s námi také Marlena Dietrichová, Tino Rossi a Paul Robeson. Měla jsem z toho strašný strach – proto jsem nakonec zpívala česky a v kyjevském kroji od sestřenice z Plzně naše písničky, které měly veliký úspěch: američtí vojáci dokonce vstávali a vzorně salutovali při slovech „Za císaře pána!“

Po návratu od Američanů zpívala Zdenka Vincíková s našimi vojenskými soubory a pak začala jezdit na estrády – s Emanem Fialou uváděla ponejvíce francouzské šansony a od roku 1960 opět s R. A. Dvorským české populární šlágry. Mezitím si také prožila řadu nepříjemností, které potkaly i další umělce: potýkala se často s nepřiznání kulturních referentů, kteří měli mj. výhrady ke způsobu její interpretace Ježkových skladeb. I zlé doby však pomíjely a v roce 1966 Zdena Vincíková nastoupila do prodejny Supraphonu, protože chtěla mít více času na své dva syny. Ačkoliv pak ještě několikrát přistoupila k mikrofonu, dnes již zůstává v ústraní a žije pouze s reprodukcí hudby v prodejně. A s úsměvem říká: „Vždyť jsem zpívala plných 28 let. Je nutné umět včas odejít...“

STANISLAV TITZL – KAREL SRP

KNOKAUT

J. P. Donleavy

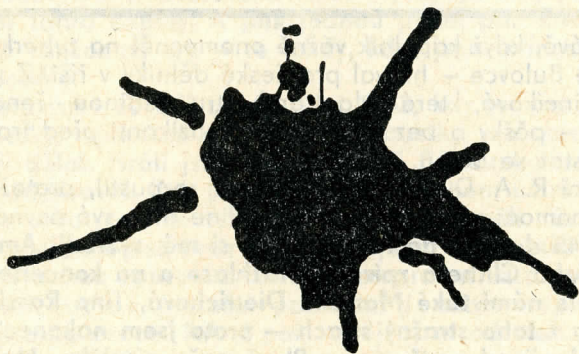
OSOBY:

KORNELIUS KRISTIÁN

MIKE O'ROURKE

ADMIRÁL

SLEČNA NĚŽNÁ

3. dějství komedie „Báchorky newyorské“ (Fairy Tales of New York) – čtyř víceméně aktovek pro neméně než čtyři herce, spojených postavou hlavního hrdiny. Autor, označovaný Kenneth Tynanem za „mistra komického dialogu“, se proslavil zejména svým silně nekonvenčním románem „The Ginger Man“.

Přeložil Jaroslav Kořán

Rohovnická tělocvična.

Aréna jaksepatří, včetně bílé žiněnky obehnané karmínovými provazy. Na stěnách fotografie svalnatých či usměvavých borců, zaujímajících postavení k úderu. Sladká vůně potu a chundelatých teplých ručníků. Černá kožená pohovka a zkřížené chlupaté nohy. Je čtvrtek měsíce máje, pět hodin odpoledne, Mike O'Rourke sedí s nohama vedle telefonu na psacím stole a čte noviny, když vtom do místnosti, kam se někteří lidé bojí jen vkročit, aby nechytili ránu pěstí, vrazí Kornelius Kristián.

O'ROURKE: Servus, Kornelie!

KRISTIÁN: Nazdar.

O'ROURKE: Už jste se tady tejden nebo dva neukázal. Co jste dělal?

KRISTIÁN: Skládal jsem k sobě slova.

O'ROURKE: Fajn. Za peníze?

KRISTIÁN: Za peníze.

O'ROURKE: Fajn. Myslíte, že je tohle svobodná země?

KRISTIÁN: Jistě

O'ROURKE: Fajn. Můžu se vás na něco zeptat?

KRISTIÁN: Jistě.

O'ROURKE: Tak jsem si včera v noci povídal s manželkou. Znáte ty debaty, co se vedou, když nemůžete usnout. Je to ovšem tak trochu vosobní votázka. Nevadí, když vám položím tak trochu vosobní votázku? Slibte mi, že se mi nebudete chechtat, když vám to přijde k smíchu.

KRISTIÁN: Nebudu.

O'ROURKE: Myslíte, že může nějaká holka votěhotnět sezením ve vaně? No, víte přece jak. Vod někoho, kdo se v tý vaně koupal před ní. No, rozmyslete si to. Nemusíte mi hned vodpovídat, ale řek jsem manželce, že to nejde. Řek jsem, že to není možný. *(Kristián si zvolna natahuje žluté pytlové rukavice, aby získal čas na rozmyšlenou)* Já vím, že to vyžaduje trochu přemejšlení, že se to musí prokoumat, ale stačí, když mi to řeknete za pár dní. Budu žít do té doby v nevědomosti. *(O'Rourke rozkládá noviny, přejíždí očima po sloupcích. Kristián kroutí pažemi)* Hele, řekněte mi, Kornelie, máte vy nákou přítelkyni? Víte, mám takovej dojem, že jste vosamělej.

KRISTIÁN: Ano.

O'ROURKE: To jako že máte nákou?

KRISTIÁN: Ano.

O'ROURKE: Tak to je fajn. Fakt. To je dneska vážná votázka. Lidi toho po straně moc nakecaj a člověk v tomhle městě potřebuje nákou společnost. Chodíte s ní někam?

KRISTIÁN: Jednou za čas.

O'ROURKE: Fajn. Poznal jste ji tady v městě?

KRISTIÁN: Znal jsem ji ještě jako malé dítě, než jsem odjel do Evropy.

O'ROURKE: Láska z dětství. Nojo. Moje žena byla taky moje láska z dětství. Nikdá jsem neměl příležitost poznat jinou. *(Kristián rychle protřepává paže, kroutí rameny, poskakuje na špičkách)* Jakou má figuru?

KRISTIÁN: Docela ujde.

O'ROURKE: Vy taky nejste k zahození. Hele, víte, že jste do týhle tělocvičny zanes jistý myšlenky, co jste se vrátil? To je zajímavý. Vždycky když vodejdete a přijde admirál, ptá se, co je s tím pacholkem Kristiánem, a chce vědět, jestli vás nesžírá náká zášť. Říká, že jste měl zůstat v Evropě. Tvrdí, že jste pro Spojené státy nebezpečnej. Myslíte, že má pravdu, Kornelie?

KRISTIÁN: Ano.

O'ROURKE: Co? Chcete říct, že mi sem chodí zločinec? Hele, vypadněte vodsud! Tak vážně, Kornelie, povězte mi to. Co si například myslíte vo americejch holkách?

KRISTIÁN: Kurvy.

O'ROURKE: Hele, takovýhle věci nesmíte povídat.

KRISTIÁN: Proč ne?

O'ROURKE: Protože to není pravda. Moje manželka je taky Američanka. Chcete říct, že je kurva? Když jste tohleto řekl admirálovi, div se nepominul. Ale víte, co povídal? Povídal, že máte pravdu. A povídal taky, že kdyby vás někdy dostal do ringu, že by vás zabíj za některou z těch vostatných věcí, co tady povídáte. Je na vás pořádně dopálenej. Říká, že lidi jako vy jenom povzbuzují Židy a negry, aby se drali nahoru.

KRISTIÁN: Fajn.

O'ROURKE: Hele, co tím myslíte, tím fajn? *(V spravedlivém hněvu si tiskne ruku na prsa)* Aby vystrnadili lry? Hele, kdo si myslíte, že udržuje poctivost tohoto města? Počkejte, já to na vás řeknu admirálovi. Bude tady za pár minut. Přide si sem nechat udělat manikýru. To víte, admirál je náramně důležitý chlap. Vodpovídá za celej new-yorský přístav. Moh by vám bejt užitečnej. Je to přece nějaký přístav. Pěkný roztomilý zákoutí, kde si navzájem provrtávají dírky do hlavy. A co dělá admirál? Je tady a nechává si dělat manikýru. Myslíte, že je to dobrý, když maj chlapi manikýrovaný nehty, Kornelie? Třeba si myslíte, když jste byl takovou dobu pryč, že jsme v týhle zemi samý homosexuálové. *(Kristián, toulavý filosof, zasazuje několik obratných úderů do velkého tréninkového pytle)* Tak mluvte, Kornelie, myslíte si, že jsou v týhle zemi samý homosexuálové?

KRISTIÁN: Ano.

O'ROURKE: Hele, takovýhle věci nesmíte povídat.

KRISTIÁN: Proč ne?

O'ROURKE: Protože to není pravda. Proto. Já vám to řeknu na rovinu. Kde bych sebral těch deset dětí, kdybych byl homosexuál? Jen si to spočítejte. Nemám na to čas, abych byl homosexuál. Chápete, jak to myslím? Přidu domů a dřív než se stačím posadit, vrhnou se na mě děcka a rajtují po mně jako blázni. Nezbejvá mi čas ani na to, abych byl sexuálně normální. Proto jsem taky uvažoval vo tý vaně. Vo tom votěhotnění. No, vy jste přece inteligentní chlap, Kornelie. Vy mi na to jistě vodpovíte.

KRISTIÁN: Podle přírodních zákonů je to docela možné.

O'ROURKE *(křičí)*: Podle jakých zákonů? Hele, nechoďte na mě s přírodníma zákona-ma a řekněte mi, jestli může votěhotnět nebo ne. Musíte mi to říct, protože jsem se s manželkou hádal celou noc a nemůžu kvůli tomu ani spát. Vona mě dokonce budí, jen aby mi řekla, že zná nějakou ženskou, která votěhotněla sezením ve vaně. Kuš, proboba-ha, povídám, tak jí to neudělal žádný ledař ani mlíkař, votěhotněla ve vaně, hlavně když je dítě pokřtěný.

KRISTIÁN: Možné to je. Víc vám nepovím.

O'ROURKE: Zklamal jsem se ve vás, Kornelie. Řek jsem manželce, že jestli tudle vo-tázku někdo vyřeší, tak jedně vy. Že jste študoval medicínu na universitě. Takový ty věci vo bacilech a vo spermatech. *(Zazvoní telefon, O'Rourke zdvihne sluchátko)* Márnice Bellevue. U telefonu O'Rourke, majitel. Ne. Jo. Jo. O'Rourke. U telefonu. Admirál přide každou chvíli, ale nemyslete si, že mi tady z toho budete dělat salon krásy *(Křičí)* Ženským vstup zakázán! Tady je doména mužů. A já jsem hlavní trenér. Mys-líte si, že jsme sexuálně normální? Že tady potřebujem ženský? Jo. Zrovna se tady vo tom bavíme. Pamatujete se na Kornelia Kristiána, co byl takový léta v Evropě? Jo, tak už se vrátil. Vyprávěl nám vo těch ženskejch tam za mořem. Říká, že ty anglický žen-ský nemaj vůbec žádnou morálku, co vy na to? Ani se s nima nemusíte voženit. Dělej to jen proto, že to maj rády. Co vy na to, eh? Jasný, pojedem tam spolu. Jasný, vob-jednejte místo na lodi. A přistě řekněte admirálovi, že, si sem ty ženský vodit nemůže, tentokrát je to naposledy. Jsme tady samý samci. *(Obrátí se ke Kristiánovi)* Že je to tak správně, Kristiáne? Že jsme samci? *(Do telefonu)* Jo, tak jste to slyšel. Mě nezají-má, co potřebuje, i kdyby si chtěl dát předělat uši. Tady je mužskej klub. Jen pro pra-vý muže. *(Ke Kristiánovi)* Je to tak správně, Kornelie? *(Do telefonu)* Ne, žádný teplou-še tady taky nechceme. Jo, jo, čekám admirála každou chvíli. A vyřídte admirálovi, ať mě nebulíkuj, že tady pije čaj. Já vím moc dobře, co má v tom čajníku. Ptal jsem se ho, proč si tam nedává mlíko. Máte pravdu, tohle město je akorát pro vostudu: *(Zavěsí)* Hele, Kornelie, dostal jsem vohromnej nápad. Víte, admirál se považuje za jednoho

z těch boxerských zázraků. Říká, že díky tý své vejvrtce je nepřemožitelný; že je to jeden z nejrazantnějších úderů pod sluncem. (*Rourke se důvěrně naklání ke Kristiánovi*) A víte, já si stejně myslím, že admirál chce tou manikýrou akorát získat čas. Ale teď mám vohromnej nápad. Víte přece, jak mu hejbete žlučí. Tak mu na ty jeho řečičky povězte něco peprného. To si von nenechá líbit. Nestalo se mu už celý léta, že by mu někdo voponoval. To by bylo něco. Zafírujem to tak, abyste si rozdali jedno nebo dvě kolečka. Co vy na to? Řeknu mu, že jste dokonce Žid, ale dáváte si říkat Kristián, abyste to zatajil. Co vy na to?

KRISTIÁN (*skáče se zaujetím po jedné noze přes švihadlo*): Já nevím. Já už mám těch maškarád dost.

O'ROURKE: Hele, bude to fakticky sranda. Dejte na mý slova. Sehraje to. Dovolíte mu, aby vás jako knokautoval. Na tu manikýrku to udělá vohromnej dojem. A na admirála taky. A vy získáte v přístavu kámoše na celý život. No tak, co tomu říkáte? Jezuskote, budete se projíždět s admirálem na jeho jachtě!

KRISTIÁN: Už jsem dostal na své životní pouti tolikrát nařezáno, že nevím, jestli bych vydržel ještě tehle sehraný výprask.

O'ROURKE: Ale ale, to přece vydržíte. Koukejte se na to jako na fór.

KRISTIÁN: To dělám. Ale hubí mi to duši.

O'ROURKE: Já vám budu soudcovat. Vylítnete na něj, jako byste ho chtěl zabít. Pár levejch direktů na hubu, ale ne moc tvrdejch, aby se nesložil. Bijte hlavně kolem žaludku. Snažte se, aby měl dojem, že dostává na frak a musí dělat co umí.

KRISTIÁN: Počítáte, že se vzdá?

O'ROURKE: Admirál? — Nikdy. Před manikýrkou nikdy.

KRISTIÁN: Já nevím. Já nemám rád tyhle nebezpečné zábavy.

O'ROURKE: Co je na tom nebezpečného? Vomlazení admirála říkáte nebezpečná zábava? Hele, co chcete? Kdo nepouští cizince do New Yorku? Von. Že je dneska v přístavu tolik poctivosti, za to vděčíme admirálovi. Jste tím povinovanej své vlasti, Kornelie.

KRISTIÁN: Díky. Před chvílí jste povídal, že v přístavu střílejí jeden druhého do hlavičky.

O'ROURKE: Ale tady jde přece vo poctivý zápolení. Copak nechápete ten rozdíl? Koukejte, admirál jde na to takhle... (*O'Rourke vstává, aby Kristiánovi předvedl admirála*) Tak podívejte, nejdřív levej direkt do brady a pak pecku do žaludku. A nekrejte se. Von se vožene na vobranu a vy pudete k zemi. Musíte mu dovolit, aby vás na konci kola trefil.

KRISTIÁN: Myslím, že je to proti mým zásadám, takovéhle podvádění.

O'ROURKE: Hele, co tím myslíte, tím podváděním? Všichni jsme podváděný. A to jste bejval jeden z nejtvrďších bíčů, co jsem tady viděl, než jste odjel do Evropy. Co se to s váma stalo?

KRISTIÁN: Tak dobře. Budu s ním sparrovat.

O'ROURKE: Výborně. (*Zkoumavým pohledem si měří Kristiána*) Víte, že jste se změnil, Kornelie? Bejval jste prudas. (*Kristián s jistou důstojností vypálí několik levých a pravých zdviháků*) Myslíte, že je to tím, že v Evropě neexistujou žádný morální hodnoty? Že byste měl proti tomu bojovat? Víte, dneska člověk vod lidí, co se vracej zpátky, neslyší nic jinýho, než jak byli napálený, voloupený a vošizený, dokonce i v těch interesantních anglických vesničkách. Já se jim snažím vysvětlit, že dneska šidí člověka každej, jenomže tady vám to děláj rovnou před očima. (*Otáčí se k otevírajícím se dveřím. — Vstupuje admirál, zachumláný do županu, kolem krku ručník, na nohou nové ringové střevíce, nad jejichž okrajem vykukuje bílý lem potních vložek, přes paži má zavěšeny boxerské rukavice*) Hele, admirál. Servus, admirále. Podte dál a sedněte si. Je tady Kornelius Kristián.

ADMIRÁL: To vidím.

O'ROURKE: A co má bejt, admirále? Kristián není špatnej kluk. Akorát trochu zlobí s tím svým svobodným myšlením nebo co se to v tý Evropě naučil.

ADMIRÁL: Nemluvte mi o Evropě. Jsám daňový poplatník.

O'ROURKE: My všichni jsme daňoví poplatníci.

ADMIRÁL (*dívá se směrem ke Kristiánovi, krčí rameny a trvá na svém*): Nechci, aby peníze, které vydávám na daně, podporovaly takovýchle lidí. Lidi, kteří kritizují tuto zemi.

O'ROURKE: Řek akorát to, že americký ženský jsou kurvy.

ADMIRÁL: Je to velice smutné, ale musím s ním souhlasit.

O'ROURKE: Slyšíte to, Kornelie? Slyšíte, co říká admirál? Konečně jste se na něčem shodli. Ale pomalu, počkejte moment? Jak já k tomu přidu, a co moje manželka? Říkáte vo mý manželce, že je kurva? Hele, tohle nesmíte říkat. Je to matka vod šesti dětí.

ADMIRÁL: Já nemluvím o manželkách.

O'ROURKE: Moje manželka je taky ženská.

ADMIRÁL (*pronáší svá slova směrem ke Kristiánovi, který cvičí háky na velkém pytlí*): Měl by se oženit. Alespoň by poznal, co je to odpovědnost.

O'ROURKE: Hele, jak si to vůbec představujete, admirále, dělat mi tady z toho každý vodpoledne salón krásy?

ADMIRÁL: Ochraňuje mě to od zdejšího hříšného ovzduší.

O'ROURKE: No tak, admirále, nebuďte takovej. Jsme tady jedna velká rodina. Přidejte se ke svobodnému duchu, kterej tady panuje.

ADMIRÁL: Jaký svobodný duch?

O'ROURKE: Nechte si ty svoje kousavý řeči, aspoň dneska, admirále. Všichni chceme bejt šťastný. A vy nás chcete ponížít, protože se nemůžete vyrovnat s životem. Kornelius má spoustu zajímavějších nápadů. (*Admirál zachrochtá*) No řekněte, jestli se dá s váma mluvit? Povidal mi spoustu báječnějších věcí. Například vo tom, že v Londýně jsou samý kurvy, v každém domě. No strpěl vy byste v přístavu kurvy, admirále? Vodpovězte mi na to.

ADMIRÁL: Nemluvte nesmysly.

O'ROURKE: To není žádnéj nesmysl. Nemyslíte, že je lepší, když lidi užívaj tělesnejch požitků, aniž by museli strávit zbytek života výchovou následků? Měli bysme sem pustit nějaký ty Angličanky. Vy máte na starosti imigraci, admirále. Pustte je sem. Zrovna před čtrnácti dněma mi Kristián říkal, že už ho Američanky vůbec nevzrušujou. Akorát Angličanky, ty jo. Je to tak, Kornelie?

ADMIRÁL: Tak proč se tam nevrátí? Z mých daní jsou pak podporováni takovýchle lidí.

KRISTIÁN (*bíje do pytle*): Zasluhoval byste platit jednou tolik.

ADMIRÁL: Co? Sakra, platíte vy vůbec daně?

KRISTIÁN: Dívám se na to jako na poznanou nutnost.

ADMIRÁL: Tak vidíte, takovýchle chytračinky je dneska učí na školách. Škoda, že vás nemůžu mít na jedné ze svých lodí.

KRISTIÁN: Tohle si už myslela spousta admirálů.

ADMIRÁL: Ztracená svoboda myšlení. (*Nevraživá pauza*) Svoboda smilstva.

O'ROURKE: Hele, co zase máte se svobodou smilstva? S tímhle slovem tady vopatrně. Sprostý řeči se tu nevedou.

ADMIRÁL: Jediný den na jedné z mých lodí.

O'ROURKE: Ale Kornelius byl u mariny, admirále.

ADMIRÁL: Jo, jezdil na maňásku jako kluk.

O'ROURKE: Vysloužil si jeden prýmek.

ADMIRÁL: Na prdeli.

O'ROURKE: Tak pomalu, já měl dokonce dva prýmky. Nesmíte urážet důstojníky, admirále.

ADMIRÁL: A jak jste k těm prýmkům přišel?

O'ROURKE (*vyskočí do pozoru a salutuje — hezké rozevlátí hedvábného županu*): Rozkaz, kapitáne! Všechny kotvy na palubu. Plnou parou vzad. Zajistit všechny přepážky.

Vzhůru na pobřeží do boje proti vobojživelníkům. (*O'Rourke krásně předvádí zdvihání kotev*) Tak co tomu říkáte, admirále?

ADMIRÁL: Nepřišel jsem poslouchat vaše bláboly.

KRISTIÁN: Tak jsem slyšel, že Židé a negři zabírají všechny místa v podzemce. Navrhuju škvárit je v oleji.

ADMIRÁL: Zrovna tohle jsem od vás čekal.

O'ROURKE: A Irové na jejich místa.

ADMIRÁL: Zatracený šmejdi.

O'ROURKE: Hele, dávejte si bacha, když mluvíte vo Irech.

ADMIRÁL (*autoritativně ukazuje prstem na Kristiána*): Měl byste vědět, že takovéhle věci se tady neříkají.

KRISTIÁN: Už jsem to řekl. (*Pane Bože, ten admirál se nám udusí vztekem*)

O'ROURKE: Proč vy dva se radši neskamarádíte? Umíte na sebe dělat akorát ramena. Proč nepoužíváte týhle místnosti k tomu, k čemu je určená? (*Křičí*) K mužnému sportu! K umění sebeobrany!

ADMIRÁL: Čekám na svou manikýrku.

O'ROURKE: Hele, admirále, kolikrát vám ještě budu říkat, abyste s tímhle tady přestal.

ADMIRÁL: Až tady přestanete provozovat svoje obchody, začnu tady pěstovat mužný sport.

O'ROURKE: A nevíte, jak bych prodal svoje starožitnosti, kdybych nebyl ve styku se svým skladem? Teď jsem dostal báječný nápad. Vyvrtávám do vobrazovejch rámů díry, aby to vypadalo, že jsou prožraný vod vopravdovskej červů. Nechcete koupit starýho mistra, admirále? Co tomu říkáte, do jídelny na vaší jachtě? Levně.

ADMIRÁL: Padělky z nějakého doupěte v Bronxu.

O'ROURKE: Pravý. Z vopravdovskejch zámků v Německu.

ADMIRÁL: Pro mě za mě, třeba máte nějaké doupě v Brooklynu.

O'ROURKE: Slyšel jste ho, Kornelie? Snaží se zdiskreditovat můj kšeft.

ADMIRÁL: Byl jste někdy v nějaké umělecké galerii?

O'ROURKE: A co bych tam dělal? Nebojte se, já to dělám šikovně. Mám na to dva chlapy s doktorátem přes dějiny umění. Já vždycky říkám, že když má člověk vysokoškolský vzdělání, nedovolí si aspoň krást. (*Zaklepání na dveře; O'Rourke křičí*) Vstupte — do zmijího hnízda.

NĚŽNÁ (*s podnosem v ruce nakukuje do dveří*): Ach! Měla jsem zato, že je tady rohovnická tělocvična. Promiňte!

O'ROURKE: Počkat, vraťte se! Je to tady. Copak neslyšíte, jak tu bojujeme?

NĚŽNÁ: Hledám admirála Fullera.

O'ROURKE (*žalobně ukazuje prstem*): To je von.

(*Slečna NĚŽNÁ ostýchavě vstoupí*)

ADMIRÁL: Neposlouchejte toho chlapa. Pojdte sem. (*Slečna váhá*) Já vás nekousnu. Jen pojdte dál. Ten tác postavte semhle.

NĚŽNÁ (*poděšeně se rozhlíží po jejich tvářích*): Ano, pane.

ADMIRÁL: Správně, semhle. Sedněte si. (*O'Rourke posměšně gestikuluje za admirálovými zády na Kristiána*) Udělejte si pohodlí. Jak se jmenujete?

NĚŽNÁ: Něžná.

ADMIRÁL: A křestním jménem?

NĚŽNÁ: Gertruda.

ADMIRÁL: Hezké jméno. Nalejte si trochu čaje, Gertrudo. Nevadí vám, že vám říkám Gertrudo?

NĚŽNÁ: Ne, pane.

ADMIRÁL: Jenom jednu kostku?

NĚŽNÁ: Ano, pane.

ADMIRÁL: Je mi z toho špatně, když mi někdo říká pane. Říkejte mi jak chcete, jenom ne pane. Připadám si jako nějaká zrůda.

NĚŽNÁ: Ano. Zajisté. Chci říct, že je mi to líto. Pardon, chci říct —

ADMIRÁL: Zapomeňte na to.

O'ROURKE: Tak to ne, admirále. Nic takovýho. Já vím, co máte v té konvici.

ADMIRÁL: Vidíte, že si do toho dávám cukr.

O'ROURKE: Tak si tam dejte taky mlíko.

ADMIRÁL: Já mléko nerad. Povězte mu, Gertrudo, co to je. O co jste požádala v jídelně?

O'ROURKE: V baru.

ADMIRÁL: Řekla jste, že chcete čaj pro admirála?

O'ROURKE: Whisky.

NĚŽNÁ: Ano, řekla.

ADMIRÁL: A dali vám toto?

NĚŽNÁ: Ano.

O'ROURKE: Nalejte si do toho mlíko.

ADMIRÁL: Tady ta mladá žena mi to dosvědčí. (*Slečna Něžná nalévá do šálku obzvlášť silný čaj*)

O'ROURKE: Nalejte si do toho mlíko!

ADMIRÁL: Dávám přednost čistému čaji.

O'ROURKE: Tak to je stoprocentní důkaz. Co tomu říkáte, Kornelie? Není to hanba? V tomhle chrámu atletický kultury! To je mi pěkný příklad. Udělám líp, když se vrátím k dnešním vraždám.

NĚŽNÁ: Mám s sebou své věci, pane. Pardon, chci říct, ne pane. Chci říct pane admirále. Mohu začít na vaší volné ruce?

ADMIRÁL: Nejprve mi nalejte ještě trochu čaje.

NĚŽNÁ: Ano prosím.

(*O'Rourke prostrkuje prst novinami a posměšně jím ukazuje na admirála*)

ADMIRÁL (*převrací do sebe sytě hnědou ohnivou vodu*): To je ono. Ještě by k tomu byl dobrý koláček. (*Ke slečně Něžné*) Povězte mi, jste už dlouho tady v klubu?

NĚŽNÁ: Pouze týden.

ADMIRÁL: Tak mě napadlo, že jsem vaši tvářičku ještě neviděl. Co byste řekla tomu, kdybyste mi přinesla čaj také zítra? (*K O'Rourkemu*) Dám si ho nahoře na dvorcích.

O'ROURKE: Tak tady už vám to nevonní, admirále? Hele, dejte si bacha, Gertrudo, aby vás nezavlík na některéj z těch vopuštěnejch dvorců.

ADMIRÁL: Nevšímejte si ho. Nahoře se takovéhle řeči netrpí, tam mají lidé lepší způsoby.

NĚŽNÁ: Mně to nevadí.

ADMIRÁL: No, to by mělo.

O'ROURKE: Hele, admirále, než si necháte udělat nehty, nechtěl byste si dát pár koleček sparringu s Korneliem?

KRISTIÁN (*pokračuje stranou ve stínovém boxu*): Já bych mu to nedoporučoval.

O'ROURKE: Ale jděte, Kornelie, admirál vám neublíží. Že proti Kornelioví nic nemáte, admirále, že ne? I když by chtěl pověsit pár těch vobčanů zakomplexovanejších temnou kůží? Promiňte, Gertrudo, to se týká takový malý debaty, co jsme tady vedli. (*Admirál chrochtá*)

NĚŽNÁ: Hned se do toho pustím. (*Připravuje se k manikýře*)

O'ROURKE: Podívejte, Kornelie, admirál vám slíbí, že na vás nepoužije žádnéj smrták. Hele, admirále, ta vaše vejvrtka je neregulární, pochopte to. Pokud to tady řídím já, nechci, aby někdo přišel k ourazu.

ADMIRÁL: To snad přináleží mně —

O'ROURKE: Přináleží, přináleží. Co tím chcete říct, tím přináleží? Velký slova se tu nevedou. Já chci vod vás akorát čestný slovo, že nepoužijete tu vejvrtku. A je mi fuk, co vám přináleží nebo nepřináleží. (*Ke Kristiánovi*) No tak, Kornelie, přijměte admirálovo čestný slovo!

KRISTIÁN: Radši snad ne. (*Trénuje letmé, nicméně čistě provedené levé a pravé háky*)
O'ROURKE: No tak, Kornelie, co ještě chcete? Admirál vám dává čestný slovo, že na vás nepoužije tu svou vejvrtku, kterou tímto navzdychy vykazují z týchle tělocvičny. Slečna Něžná je svědek. Že jste svědek, slečno Něžná? (*Slečna plaše přikývne*) No a je to. A já vám dávám čestný slovo O'Rourkeho, že na to dohlídnu. (*Zdvihá ruku ke skautské přísaze*) Tak, a teď už tý vejvrtky nesmíte použít, admirále.

ADMIRÁL: Nemluvte hlouposti, už jsem snad někdy uhodil člověka, který by se ne-
uměl bránit?

O'ROURKE: Tak vidíte, Kornelie. Jen to s admirálem zkuste. Poradím vám, jak na něj. Pojďte, než bude hotověj s tou manikýrou.

KRISTIÁN (*schlípne se loudá na porážku*): Tak dobře. Jsem pro.

ADMIRÁL: Sport pro mě znamená dávat a brát. Neraď ho směšuj s někým, kdo se ne-
dokáže ubránit.

O'ROURKE: Kornelius není žádnéj kripl, admirále. Ale když se budete trochu vovládat, nikdo tady nepřijde k ourazu.

ADMIRÁL: Nikdy nemůžu slíbit, že se ovládnu.

O'ROURKE: Ale před chvílí jste to slíbil.

ADMIRÁL: U mě je to instinktní rána. Přichází zčista jasna. Sám nevím, kde se ve mně
bere.

O'ROURKE: To je přece jasný, admirále, kde se ve vás bere. Podívejte se na svou
figuru. Jste jako dvacetiletěj chasník.

ADMIRÁL (*vyvěšuje vlajku zdraví — mírně vypíná ocelovou hrud*): Držím se ve formě.
Každá loď, která vyjíždí na moře pod mým vedením, je v dokonalém zdravotním stavu.

O'ROURKE: To mi povídejte. A kdo ty vaše lidi dostal do formy? Já. Byl jsem váš
atletickej velitel.

ADMIRÁL: Velitel na pytel.

O'ROURKE (*salutuje*): Rozkaz, kapitáne.

ADMIRÁL: Držím se ve formě sám.

O'ROURKE: Slečno Něžná, jestlipak byste řekla, když se tak podíváte na admirála, že
má jeden z největších smrtáků, jaký se kdy v ringu vyskytl? (*Admirál svádí boj se
svou skromností*) Pochopitelně, že nemá rád, když se o tom mluví. Ale popřít to ne-
můžete, admirále.

ADMIRÁL: Já to nepopírám. Jen ať se to ví. Každý, kdo se mnou vstupuje do ringu, zná
alespoň riziko, které tím podstupuje.

O'ROURKE: Teď jsem dvakrát vopakoval, admirále, že tý rány nepoužijete. Máte snad
uši. To byste nebyl žádnéj sportovec. A jsme přece sportovci, nebo ne?

ADMIRÁL: Proč si nekoupíte nový župan?

O'ROURKE: Co to má společnýho s mým županem?

ADMIRÁL: Nechci, aby si tady ta mladá dáma myslela, že my boxeři nemáme žádnou
haute couture.

O'ROURKE: Co to má být, ta vaše ótekutýr? Mluvte anglicky. Tady Kornelius taky ne-
má žádnou ótekutýr. Vyprávěl mi, že každěj správnej evropskej vzdělanec chodí
v hadrech.

ADMIRÁL: To se má americké ženství na co těšit s tímhle typem chlapů. Kam tahle
země spěje?

O'ROURKE (*křičí*): Braňte se, Kornelie! Nedovolujte mu, aby povídal takovýhle věci!
(*Kristián se usmívá*) Tak admirále, budete s Korneliem boxovat nebo ne?

ADMIRÁL: Je-li připraven, pak já taky.

O'ROURKE: Oukej, natáhněte si rukavice. (*Přistupuje ke Kristiánovi, aby mu pomohl
s rukavicemi*)

ADMIRÁL: Pomůžete mi s rukavicemi, Gertrudo? Utáhněte mi je pevně kolem zápěstí a
pozor, aby nevlály tkaničky.

O'ROURKE: A pamatujte si, žádný tlučení pod pás. A žádný rány za uši. Budu si dávat na všechny fauly bacha.

ADMIRÁL: Nevysvětlujte mi pravidla.

O'ROURKE: Mám rád čistej boj. Zvlášť když je u toho dáma. Tak a hyn sa hukáže. *(Přistupuje k hodinám a seřizuje zvonek. Zvonek zvoní)* Oukej. Na příští zvonění začnete bojovat. *(Admirál se svléká ze županu, nebohý Kristián se mírně chvěje, ale i v této těžké chvíli odolává osudu. Dva pošetilí protivníci proklouznou sametovými provazy. Uchýlí se do patřičných rohů a postupně vykonávají návštěvu v jednom z neutrálních rohů, kde si pošlapou v bedně s kalafunou jako opravdoví profci. A čekají na zvonek. O'Rourke se pochopitelně usadil u čajové konvice na pohovce vedle slečny Něžné)* A teď si dám šálek čaje, když dovolíte, admirále.

ADMIRÁL: Nechte tu konvici na pokoji.

O'ROURKE *(nalévá si a usrkává)*: Co chcete, vždyť je to čaj.

ADMIRÁL: Vy pacholku.

O'ROURKE: No, naleju si eště trošku. *(Ke Gertrudě)* To je to, co dává admirálovi takovou sílu do tý vejvrtky. Už víme, kde se ve vás bere ta vejvrtka, admirále. Kornelie, skrčte se, až vyrazí.

KRISTIÁN: Pro mě za mě, když chce admirál použít té vývrtky, ať si poslouží.

O'ROURKE: Tak se mi to líbí, Kornelie. Nejsme žádný srabíci. Ale jestli ho bacíte tou vejvrtkou, admirále, snažte se, aby měla jen poloviční razanci. Nařizuju vám to jako sudí: tohodle sparringu. Počkat, eště moment. *(O'Rourke jde ke stěně a sundá z ní chránič hlavy)* Natáhněte si to, Kornelie. Každý z nás má v sobě divokýho bejka a vy máte celou budoucnost před sebou. Sedí vám?

KRISTIÁN: Díky. *(Ůder gongu)*

O'ROURKE: Oukej. Tak do toho, pánové. Nejlepší vyhrává.

NĚŽNÁ *(Gertruda, ta něžná dívka, je vyvedena z míry)*: Snad si neublíží.

O'ROURKE *(šeptem)*: To je jenom admirála tak hecuju. Ten by neprotrh pěstí ani pavučinu.

NĚŽNÁ: Aach, tak, to je jen taková legrace.

O'ROURKE: To bych řek, že legrace. To je ono, Kornelie, držet se pěkně vod tý jeho pravačky. Stočte se doprava! Bacha, admirále, pamatujte, co jsem vám říkal.

ADMIRÁL: Kušte.

O'ROURKE: Hele, já musím říct svému borci, co má dělat. Bacha, Kornelie, takhle vás brzy prokoukne. *(Kornelius Kristián krátce útočí a uskakuje)* Hele, Kornelie, berte ten nářez jako pravej chlap. Nebudte hned podělaney.

ADMIRÁL: On pořád ustupuje. Nemůžu ho zasáhnout.

O'ROURKE: Co byste chtěl, když na něj chystáte tu vejvrtku? Je to poctivej únik. Kristián má skvělou práci nohou. Taková se hned tak nevidí. Ten se dá těžko zasáhnout. Dávejte si pozor na Kristiánovu pravačku, admirále. Než se nadějete, máte ji pod srdcem.

ADMIRÁL: Nemám strach.

O'ROURKE: Jak se cítíte, Kornelie?

KRISTIÁN: Dobře. Rozehřívám se.

O'ROURKE: Rukavice hezky nahoře, tak, a teď tý jeho levičce nastavte rameno. Teď kroužek doprava a koukejte se vyhnout tomu jeho slavnému úderu.

ADMIRÁL: Ty vaše vtípky jsou k popukání.

O'ROURKE: Nechci v týhle tělocvičně žádný bezvládný mrtvolky. Sleduju vás, admirále.

ADMIRÁL: Co nám do toho kecáte?

O'ROURKE: Jsem tady zodpovědněj za vaše životy. To máte jako na lodi.

ADMIRÁL: Vede si dobře. Nepotřebuje vaše lodní rozkazy. Má pěkně lehký úder. Teď mě dostal. *(Ke Kristiánovi)* Hezká rána.

KRISTIÁN: Díky.

ADMIRÁL: Řekněte, kdybych vám nějak ublížil.

KRISTIÁN: Neubližujete mi.

O'ROURKE: Nebratříčkujte se. Bacte ho, Kornelie.

ADMIRÁL (*ke Kristiánovi*): Tahle vás taky nebolela?

KRISTIÁN: Ani trochu.

ADMIRÁL: Výborně. Mám rád čisté a tvrdé rány. Pochtivý zápas, to je moje. Mrzačení mi nesedí.

KRISTIÁN: Tak je to v pořádku.

ADMIRÁL: Řekněte, až budete mít dost. Mám rád pěknou řež, člověk se aspoň zapotí. Pardon, to byla nízká rána.

O'ROURKE: Teď si na něj dávejte bacha, Kornelie, je strašně úskočnej. Všimněte si, jak pruží na pravým koleně, ale pozor, aby vás přitom nepraštil. Vidíte, už si vás ohledává.

ADMIRÁL: Tak už dost, O'Rourke.

O'ROURKE (*k čajové konvici*): Musím vzkusit ještě trochu toho vašeho čaje, kapitáne. (*Ke slečně Něžné*) Že jsou to ale dva správný chlapi, co, slečno Něžná? Dva vopravdovský sportovci.

NĚŽNÁ: Ano.

O'ROURKE: Je to vopravdu mužný umění. Dejte si taky trošku čaje, slečinko, je ho tam ještě spousta.

NĚŽNÁ: Děkuji, ale není to proti klubovnímu řádu? Myslím, že ano.

O'ROURKE: Tady nařizuju já.

NĚŽNÁ (*s něžným úsměvem*): Ach.

O'ROURKE (*nalévá čaj, křičí*): Vraž mu jí, vraž mu jí. Vyšij mu jí do toho pívního pupku, Kornelie. To je vono! Tak se na něj musí! (*Ke slečně Něžné*) Vodpusťte mi ty vejrazy, ale znáte, jak to chodí.

NĚŽNÁ: Ale mně to přece nevadí. (*Vznáší čaj ke rtům*) Ach, můj ty bože! (*Mírné dámské vyprsknutí, kdyby jen všechny ženy byly tak půvabné jako slečna Něžná*)

O'ROURKE: Je mi líto, slečno Něžná. (*Utírá ji ručníkem*)

NĚŽNÁ: To nic. Já si opravdu myslela, že je to čaj.

ADMIRÁL: Hulvát jeden.

O'ROURKE: Bijete se jako Židi. Předvedte nám ňákou akci! (*Borci předvádějí piruetu k Bocheriniho menuetu*) Teď je vodorovně pro levej hák do nosu, Kornelie! Tak, to je vono! A ještě jeden, než vyrukuje s tou vejvrtkou! Dej mu do těla! A teď levačkou! Hák, hák! Bacha, Kornelie, teď přijde ten smrták! Skrč se! (*Kristián se skrčt, admirálova rána přejde nad hlavou. O'Rourke vyskočí, křičí*) Viděl jsem to, všechno jsem viděl, admirále! Viděl jsem, jak jste ho bacil vejvrtkou! Vší silou. Všechno jsem viděl! Víte, že by to mohlo bejt vosudný, takhle zblízka?

ADMIRÁL: Neplette se do toho a přestaňte pít mou whisky!

O'ROURKE: Tak to přiznejte. Viděl jsem vás, tak neříkejte, že ne! Stydim se za vás! Kdybych Kornelioví neřek, aby se skrčil, sbírali bysme teď jeho palici až někde na Wall Streetu. (*Ke Kristiánovi*) Udržujte váhu pořád na špičkách, Kornelie — jinak tý jeho vejvrtce neutečete. (*K admirálovi*) Tak takhle vy spravujete přístav! (*Ke slečně Něžné*) Vidíte, slečno. Chlapi s nevomezenejma fyzickéjma rezervama, co neznaj vlastní sílu, by měli mít ring zakázanej. Mám sto chutí ten zápas stopnout.

NĚŽNÁ (*vstává s rukou na rtech*): Ach, můj ty bože!

O'ROURKE: Hele, že jste ho zas bacil tou vejvrtkou! (*Kornelius leží bezvládně, jak šíroký tak dlouhý na žíněnce*) Neříkejte, že jste ho nepraštil vejvrtkou! Já vás viděl!

NĚŽNÁ: Nestalo se mu nic?

O'ROURKE (*mrká na ni*): Podívejte se na něj, vždyť vy jste ho knokautoval! Říkal jsem vám, abyste se vystříhal tý vejvrtky! Neznáte svou vlastní sílu, říkal jsem vám to.

ADMIRÁL (*ta hora síly, ten vrah něžných srdcí si sundává rukavice a zvolna a namyšleně vystupuje z ringu*) Ehm! (*Odkašlává si*)

O'ROURKE: Jak si to představujete, admirále? Musíme ho sebrat, takhle ho tady nemůžem nechat!

NĚŽNÁ: Můžu vám nějak pomoci? Něco přinést? Třeba nějaké čpavé soli? Zdravotník v hale má něco v lékárnice.

O'ROURKE (*k admirálovi*): Hele, nepotřebuje umělý dechání, admirále?

ADMIRÁL: Bylo to pouhé klepnutí. Nechte ho ležet. Koledoval si o to dost dlouho. Alespoň přijde k rozumu. (*O'Rourke se za admirálovými zády šklebí na slečnu Něžnou*) Alespoň už tady nebude plácát ty svoje zatracený nesmysly.

O'ROURKE: Dovolte, admirále, abych vám stisknul pravici. Ne ne, ten dynamitovej lomcovák si vodpusťte. Jenom tak vobyčejně mi jí podejte. Nechtěl jsem vám to povídat, ale víte, že je to po prvé, co šel Kornelius Kristián k zemi? Nechtěl jsem vám nic říkat, ale byl to šampión Atlantiku ve střední váze, než odjel do Evropy. Sedm čistejch knockautů! Sedm čistejch knockautů!

ADMIRÁL *opět oblečen, hladí si oběma rukama žebra*): Chvilí jsem si s ním nevěděl rady. Ale jenom na pár vteřin. Několikrát jsem od té vývrtky upustil, i když jsem měl příležitost. Ale ten kluk moc chytračí. V těch mladých lidech není dneska špetka pravé krve.

O'ROURKE: Jo.

ADMIRÁL: A v tom je ten malér.

O'ROURKE: Přesně tak, admirále.

ADMIRÁL: Když jsem vyplul na moře se svou první lodí, každé ráno jsem dvě hodiny před snídaní skákal na horní palubě přes švihadlo. Tím jsem získal ten žaludek, kterému říkáte pivní pupek. To je sud hřebíků, prosím! Bouchněte si, děvenko. Zkuste to! No tak! Nestyďte se! No tak! (*Slečna Něžná udeří*)

O'ROURKE: Ocelový pancíř. Vsadím se, že Kristián věděl, že dostane na frak, když do něj zasadil pár ran.

ADMIRÁL: To je výsledek čistého života.

O'ROURKE: Vyčistil jsem vám čajník, admirále.

ADMIRÁL: Nevšímejte si ho, slečno Něžná.

NĚŽNÁ: Ach, mně to nevadí. (*K O'Rourkemu s pohledem na nebohého Kristiána, rozlaženého v ringu*) Ale nestalo se mu nic, že ne?

ADMIRÁL (*bere slečnu za ruku*): Ani nevíte, jak je to milé vidět někoho, jako jste vy, děvenko, jak si dělá takové starosti. Vaše oči přitom mají takový hezký pohled. Ale ujišťuji vás, že se vzpamatuje a za pár dní bude zas jako rybička. (*Rozhlíží se po dalším poli, kterého by dobyl*) Mno, byla to dobrá odpolední rozvíčka.

NĚŽNÁ: Zdálo se mi, že sebou škubnul.

ADMIRÁL: Taková malá vývrtka ještě nikdy nikomu neublížila. Je to vědecký úder. Rukavice při té ráně rotuje a když dopadne — rychleji než lidské oko stačí postřehnout — má mimořádnou razanci. Přišel jsem na tento úder po mnoha letech experimentů. Je založen na principu rýhování v hlavních palných zbraních.

O'ROURKE: Přemenujte to na šestnáctipalcovou ránu, admirále.

ADMIRÁL: Na jedno odpoledne bylo těch vašich rad už dost. A teď, slečno, Něžná, anebo raději Gertrudo (*nabízí jí rámě, které vypálilo vývrtku*), přejdeme do lázní. Tam je zdravější prostředí. Posadíme se tam a doděláte mi ty nehty. (*K O'Rourkemu*) Tak se mi zdá, že už leží dost dlouho. Vylejte na něj trochu vody. (*Odchází*) Nechci ho uvádět do rozpaků svou přítomností. Pojďte, Gertrudo, necháme Kristiána o samotě, aby se nemusel stydět, až přijde k sobě.

NĚŽNÁ (*k O'Rourkemu*): Určitě nepotřebujete žádné čpavé soli?

O'ROURKE: To by nepomohlo. Padl jako kus dřeva. Ale přijal to jako chlap. Stejně jste to ale neměl dělat, admirále.

ADMIRÁL: Prospěje mu to. Ale nemyslete si, že proti němu něco mám. Vyřídte mu, že mě pak najde v hale v jedenáctém poschodí a že mu koupím něco k pití. V ringu jsem možná zabiják, ale jinak si potpím na chování normální lidské bytosti. To, co já, by udělal každý rozený boxer, když by viděl, jak mizerně se kryje.

O'ROURKE: Máte čistý svědomí, admirále. To vám říkám na rovinu. A myslím, že Kor-

nelius si vo to vopravdu koledoval. Jako spousta těch chlapů, co si myslej, že by se tahle země měla změnit. A že naše manželky by si nás měly držet akorát kvůli alimen-
tům a prodávat se.

ADMIRÁL: Tak se mi zdá, že takovéhle řeči nejsou před slečnou Gertrudou na místě.

NĚŽNÁ: Ale já mám ráda muže, kteří nesnášejí ženy.

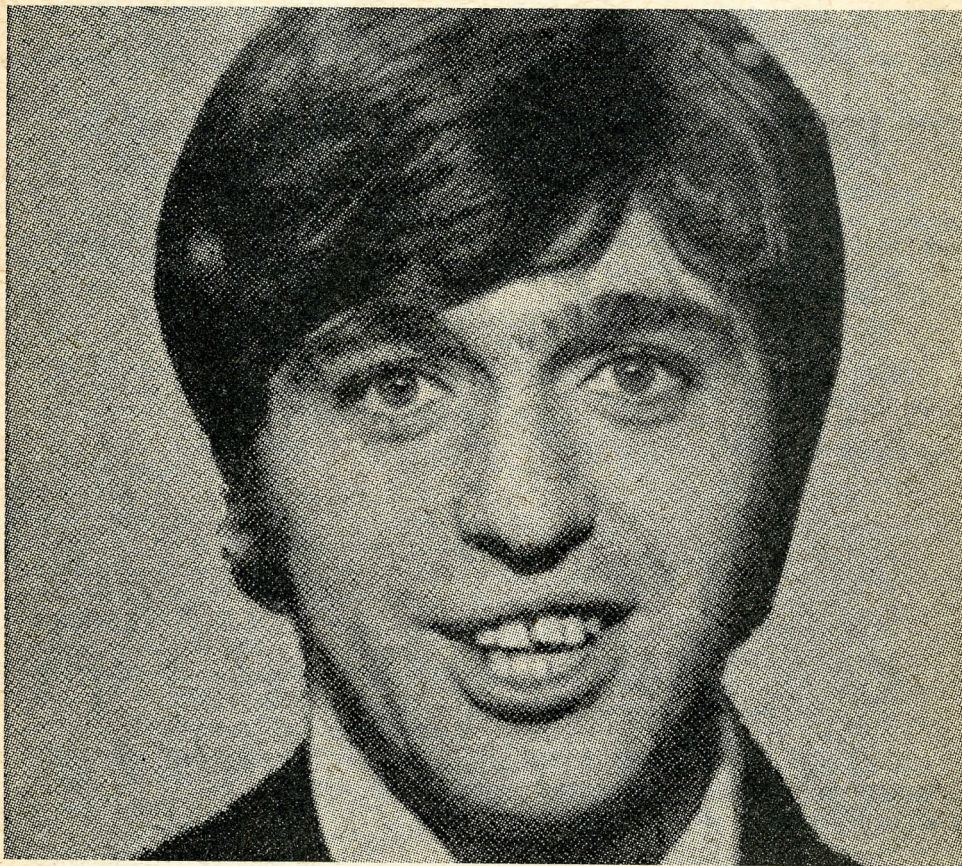
O'ROURKE: Hele, slyšíte to, admirále? Škoda, že to Kristián nemůže slyšet. To by se mu moc líbilo, takováhle poznámka.

ADMIRÁL: Myslím, že je na čase, abych si dal udělat nehty, slečno Něžná. Jdeme do lázní.

O'ROURKE *(ve dveřích)*: Na viděnou, slečno Něžná. Servus, admirále. A dávejte si na tu vejvrtku bacha. Vode dneška se vám zapovídá. *(O'Rourke se nyní obrací k ringu)* Bylo to skvělý, Kornelie. Admirál vás teď pozve na jachtu a dostanete volnou jízdenku na vyhlídkovou cestu kolem přístavu. Chacha! Sehrál jste to fakticky dobře. Na vteřin-
ku jsem si vopravdu myslel, že vás vyklepnul. *(Přistupuje blíže)* No tak, Kornelie, co je s váma? Admirál je pryč, vstávejte! *(Zdvihne mu hlavu a ta se opět skulí na žíněn-
ku)* No tak, Kornelie! *(Křičí za slečnou Něžnou a admirálem)* Haló, vraťte se! Musíte přinýst ty čpavý soli!

OPONA

GEORGIE FAME

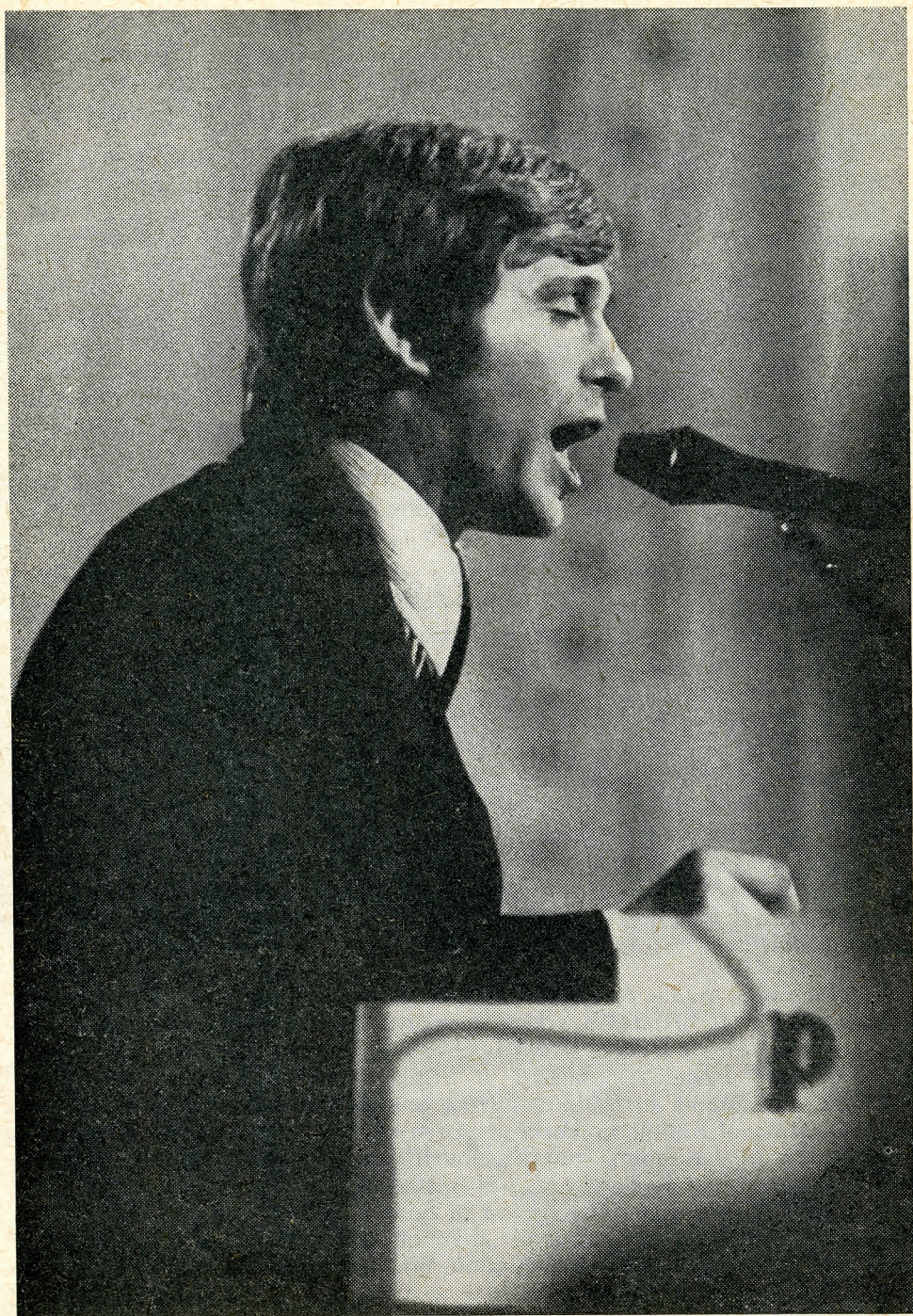
ANGLICKÉ SLŮVKO „FAME“ ZNAMENÁ V PŘEKladu ŠTĚSTÍ. ŠTĚSTÍM ZPĚVÁKA JE PORozUMĚNÍ POSLUCHAČŮ, ZLATÉ DESKY, VÝZNAMNÉ KONCERTY SE SLAVNÝMI ORCHESTRY, FINANČNÍ ZAJIŠTĚNÍ. Z TOHOTO HLEDISKA ZNÍ UMĚLECKÉ JMÉNO NEJVÝZNAMNĚJŠÍHO BRITSKÉHO ZPĚVÁKA RHYTHM-AND-BLUES DOCELA PŘÍZNAČNĚ, VE SKUTEČNOSTI SE VŠAK ZRODILo NÁHODNĚ – PŘED LETY JE PRO CLIVA POWELLA VYMYSLEL JEDEN Z JEHO PRVÝCH OBDIVOVATELŮ, HUDEBNÍ SKLADATEL LIONEL BART.

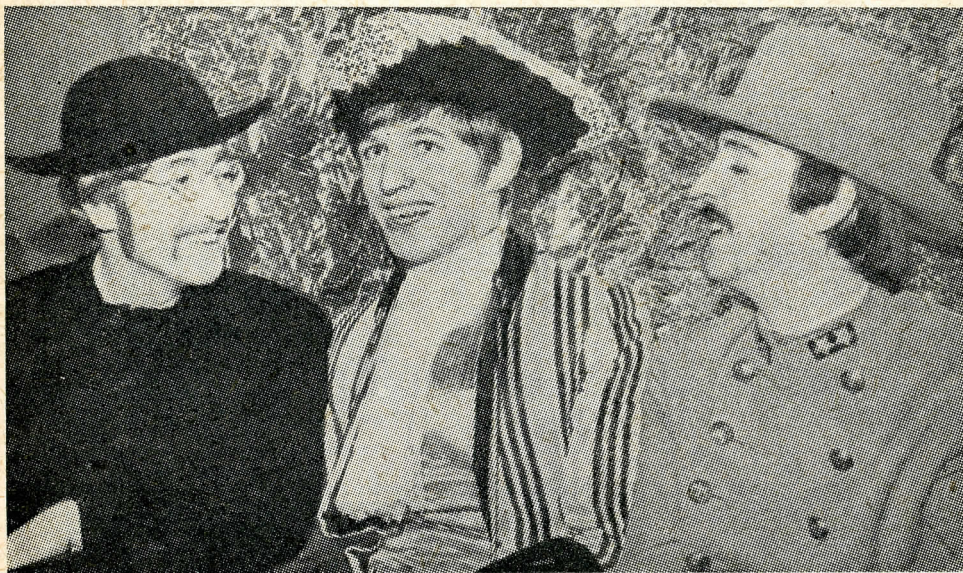
Georgie Fame (svobodný, snoubenka 22letá Carmen Jimenez) se narodil v Leighu, který také pamatuje jeho hudební začátky – obligátní hodiny klavíru a zpěv v kostelním sboru, který je mimochodem jednou z hlavních příčin, proč se některé země mohou pochlubit tolika pěveckými talenty. PRVÁ FAMOVA SKUPINA se nazývala Dominoes a hrála rock'n'roll.

V létě 1960 obdržel Fame své prvé VÝZNAMNÉ ANGAŽMÁ – místo pianisty v doprovodné skupině Billy Furyho, který byl v té době druhým nejvýznamnějším anglickým zpěvákem hned za Cliffem Richardem. Skupina se jmenovala Blue Flames, nebyla ovšem totožná s bandem, který Georgie Fame později založil. Svému pianistovi nepřinesla ani finanční zajištění ani uměleckou satisfakci a tak Fame po roce odešel – k jeho další obživě musela stačit jen příležitostná vystoupení především v londýnském Flamingo-Clubu (např. se skupinou Nero and the Gladiators), které bylo centrem ČERNOŠSKÉHO RHYTHM-AND-BLUES (soul music) a také se vyznačovalo především černošským publikem. Jazz a soul Famovi učarovaly a jejich představitelé Cannonball Adderley, Charlie Parker, James Brown a Ray Charles se stali jeho prvními vzory. Přesedlal z piana na varhany a začal zpívat, ovlivněn černošským projevem „soul“ stejně jako coolovou jazzovou interpretací.

Založil nový band Blue Flames a záhy se prosadil – v lednu 1965 vystřídala jeho nahrávka bossa novy YEH YEH, neobvyklá ve svém charakteru i konstrukci, na 1. místě britské Hit-Parade vedoucí desku Beatles I Feel Fine. Následovaly desky In the Meantime, Something, EP Rhythm and Blues a LP Sweet Things a Georgie Fame se stal přední hvězdou londýnských klubů, které ovládl rhythm-and-blues. Jeho talent však naznačoval mnohem ŠIRŠÍ UPLATNĚNÍ v oblasti od swingu přes blues až po jazz – proto se Fame rozešel s Blue Flames (s kterými měl další veliký hit Getaway, druhý z britské Hit-Parade), založil novou skupinu a začal spolupracovat s velkými orchestry. Začátkem loňského roku se také rozloučil s gramofonovou společností EMI, které přinesl další hity Sunny a Sitting in the Park, a začal točit pro CBS, kde se uvedl vlastní písní I Love You Because a LP-deskou The Two Faces of Fame, na níž ho doprovázejí Peter King (tenor), Terry Oxley (ds), Gordon Beck (pi) a Jeff Clyne (bass).

Snad největší publicitu vynesla Famovi jeho spolupráce se slavným orchestrem COUNT BASIEHO, s kterým poprvé vystoupil vloni v květnu v londýnské Royal Albert Hall a sklídl pochvaly především od proslulého bandleadera. Velký úspěch u publika i u kritiků slavil Georgie Fame také V PRAZE na loňském Jazzovém festivalu, kde jako zpěvák a varhaník úspěšně reprezentoval hudbu na rozhraní jazzu a rhythm-and-blues. Byla však i méně zdařilá vystoupení, např. „výbuch“ na letošním hudebním veletrhu MIDEM v Cannes, kde Fame uzavíral britské gala a kromě jiných chyb pozdě nasadil začátek písně The Ballad of Bonnie and Clyde a byl nucen improvizovat. Příčinou zřejmě byla „alkoholická indispozice“, ostatně Fame má spolu s Ericem Burdonem a Alanem Pricem pověst jednoho z největších britských „zpívajících“ flamendrů.

Ještě se však musím vrátit k výše zmíněné BALADĚ O BONNIE A CLYDO-VI, Famově předposlední gramofonové nahrávce (po ní následovala verze slavné americké country-and-westernové písně By the Time i Get to Phoenix): podkladem k ní se totiž stal velice úspěšný film o legendárním lupičském páru, není tedy divu, že píseň, náležitě orámovaná vzrušující přestřelkou, se stala dosud NEJVĚTŠÍM FAMOVÝM HITEM, dosáhla 1. místa britské i italské Hit-Parade, nemluvě o úspěchu v USA a v jiných zemích, a vyhrála také zahraniční Houpačku.

V ANKETĚ časopisu New Musical Express o nejvýznamnějšího britského zpěváka neměl Georgie Fame mnoho štěstí – předloni byl jedenáctý a vloni dokonce dvacátý čtvrtý. Zato však v anketách Melody Makeru mu veřejnost přisuzuje pozici prvního britského jazzového interpreta.

O významu a popularitě Georgie Fama svědčí ostatně jeden neobvyklý argument – PÍSEŇ SWEET GEORGIE FAME, kterou nazpívala zpěvačka Blossom Dearie a po ní někteří přední američtí zpěváci, a která se už stala standardem. Jako vše, co Georgie Fame nazpíval.

JAROMÍR TŮMA

PENNY LANE

Z REPERTOÁRU BEATLES

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: JOHN LENNON

A PAUL MCCARTNEY

ČESKÝ TEXT: EDUARD KREČMAR

Moderato tempo Sb pb Cmi F7

1. Jo, v Penny Lane je klid a mír, tam auta ne - jezdí, - jen když tam chléb
je do-mů pár a ně-co ko - stěb, - kout za-padlý,
je do-mů pár i s jednou zbroj-nicí - už rozpadlou,

Bb Fbmi7 Fbmi6

- a pi-vo ob-den přivá-ží: - tam ješ-tě bryčka snad rozvá-ží
- no zkrátka Lhota zláma-ná, - tam du - še má, když je zklama - ná,
- kde ná-řa-dí maj ha-si-čí, - když pla-me-nů jazyk za-sy-čí,

Gbmaj7 F7 1. 2. 3.

-- hosty z ná - dra-ží. 1. V Penny Lane 2. Vzdále-né Penny Lane
- v křidu svůj iek má. 3. Vzdále-né Penny Lane
- tak si za - cvi-čí.

Ab Db

- ve vzpomínkách - se uscho - vá,
- ve vzpomínkách - se uscho - vá,
- ve vzpomínkách - se uscho - vá,

Ab Db7 to $\oplus$

trá - va v u - li - cích - je me - cho - vá, - tam i pan
trá - va v u - li - cích - je me - cho - vá, - tam ži - jí
trá - va v u - li - cích - je me - cho - vá, - na - všti-vím

C F7 Rb Cmi7 F7

1. radní spanem starostou - tou travou jed - nou za-rostou, - na zádech je -
2. veleb-né a province - a mají tam tři hostince - a nic jim ne -

Rb Bbmi7 Fbmi6

- jich krásně rů - že budou kvést - a jedna dívka moje známá z cest
- be čistě kou-řem nešpiní, - činzá-ky slunce hloupě nestí-ní

Gbmaj7 F7 1. F7 2. F7 D.S. al Coda

- snad se da - jí svěst. Penny Lane
- tam já jít - chci snít. Jo, v Penny Lane

CODA F7 Rb Fb 2

s dívkou svou Penny Lane, snad smutek můj - se pocho - vá.

Bb Fb Rb

Tam snad bude tvář - má nacho - vá - v Penny Lane.

PÍSNÍČKA K TÁBORÁKU

SOSNA

• HUDBA I TEXT VL. E. FORT

© 1965 PANTON, PRAHA-BRATISLAVA

Tempo di tango

Hmi Emi6 Hmi Emi6 Hmi F#7 Hmi Emi6

Na stráni tak opuš-tě-ná stála stará sos-na, když jsem já tam
 Mrtvá je ta stará sosna, vichřice ji sčá-la, pahýl jen už

Hmi Emi6 Hmi F#7 Hmi A7 D

pod ní ležel, zpí-va-la mi do sňá. Sama už dávno stá-la,
 ně-mý stojí, kde vždy o-na stá-la. Na nás bledá noc ký-vá,

A7 D F#7 Hmi Emi6 Hmi Emi6 E7

jenom si ví-tr sni hrál, ka-ma-rá-dasnad též mě-la, člověk jí ho
 pá-ra lehá na říč-ku a já sám tu smutný stojím, zpívám písnič-

A7 D A7

vzal: Můj starý brachu, - tebe noc už skry-je, - zpívej mi
 ku:

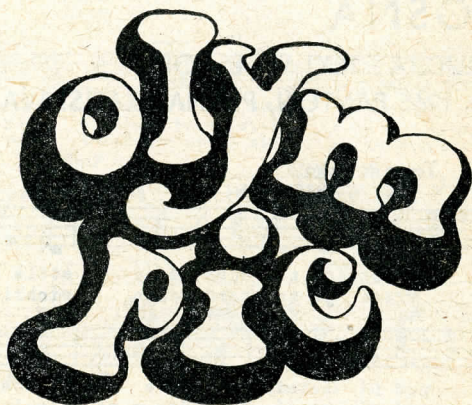
C#7 F#mi A D Hmi

chvilku - svoje me-lo-di-e. - My dva jsme staří - a to zname-

G D A7 D

ná, - že na-še srd-ce - jsou už zlome-ná. -

SKUPINY

JEN BŮH VÍ

HUDBA: PETR JANDA / TEXT: PAVEL CHRASTINA

Slowly

1. Rá-no, když den za-čí- ná, zda ta-ké skon-čí, jen Bůh ví.
 2. Zloba ko-lem obchá- zí, ja-kou šan-ci má, jen Bůh ví.

Ten, kdo ve-čer u-sí- ná, zda se pro-bu- dí, jen Bůh
 svět s ní špatně vychá- zí, zlu-tá se mi zdá a Bůh

ví, Já, nechci sám dál - v tomhle žít,
 spí. C C F C

já ne- chci dál s vá - kou nic mít.

TRAGÉDIE BOHÉMOVA

HUDBA: PETR JANDA / TEXT: PAVEL CHRASTINA

1. Tá-ta na mě silně hu-lá - ká, - že prej ve-du
2. Vůbec nic mě ta-dy ne-lá - ká, - pro-to ve-du
3. Blázinec mě nervy nespra-ví, - chodit s dívkou

život tu - lá - ka, - dě-lá mi denně scé-nu,
život tu - lá - ka, - vymejšlím do zá - so - by
už mě ne - ba - ví. - Když večer snídám v trá-vě,

stejně to ne-má ce-nu na hla-vě stát. *Fine*
nesmysly do ná-do-by a chciřvát.
tváří se nechá-pa-vě, ne-vím proč

krá-va mlé-ko dá- vá, ná-tla- ku se
mů- ra sil-ně pi- je, dě- sí vle-tu

ne-pod- dá, - te- ta krá- vě
mou te- tu, - ta- ta, po-kud

má- vá neb z ní či- ší po- ho- da. *D.C.al F.*
ži- je, há - zí po ní ro- le- tu.

ZAHOĎ LÁSKU

HUDBA: PETR JANDA / TEXT: PAVEL CHRASTINA

E

Když jsem sám, tak někdy vzpomínám na tu noc, co se zdála nekonečná,
Když jsem sám a kránu u-sí-nám, tak se mi zdá každá má láska věčná,

G# A C

já to znám a proto po-ví-dám, že ztráta nervů bý-vá nebezpečná,
konec znám a proto po-ví-dám, že ztráta nervů bý-vá nebezpečná,

E C A C

když se ně-kdo objí-má sdívkou, co tě zají-má,
když se dív-ka podí-vá a jen se hlou-pě usmí-vá,

1. 2. máš vztek a já znám lék,

E

zahod' lásku, co tě dojí-má, protože stejně by-la neskutečná.-
zahod' lásku, když se posmívá, protože stejně by-la neskutečná.-

MÁM TĚ RÁD VÍC NEŽ DŘÍV

I'M COMING HOME

HUDBA: LES REED

ČESKÝ TEXT: JIRÍ ŠTAIDL

ŽPÍVÁ KAREL GOTT

© DONA MUSIC LONDON 1967,

PRO ČSSR SUPRAPHON,

PRAHA-BRATISLAVA 1968

F F Gmi7 Gmi7 C7 F
 Já dávno vím, - že čas lá- me hůl - i nad láskou i tou
 když už vím, - že čas lá- me hůl i nad láskou i tou
 $\text{F}\sharp$ Gmi Gmi7 C7 F F D7
 nej-delší a blázni-vou - a spé - čí - tě lé - čí
 mou a tvou tou nej-delší - a spé - čí - tě lé - čí
 D7 $\text{Gmi5\#}$ Gmi $\text{Gmi5\#}$ Gmi Gmi7 C7 Gmi7 C7 Gmi7 C7
 ze zá- vrátí. Když pláchla ti, čas dá ti lék. Jen já bych řek, že
 čas dvou-denní na blou-zně-ní prý dá ti lék. Jen já bych řek, že
 F F pb pb G7 G7
 rád tě mám snad víc než dřív, - že rád tě mám snad od-jak-
 rád tě mám snad víc než dřív, - že rád tě mám snad od-jak-
 C7 Bb
 živ. - Já rád tě mám a chci mít dál
 živ. - Já rád tě mám a chci mít dál
 G7 G7 C7 G7 Gmi7 C7 F $\text{E}\flat$ $\text{D}\flat$ $\text{G}\flat$ F
 A ptám se kam tě ví - tr svál - I
 CODA G7 G7 Gmi7 C7 F $\text{E}\flat$ $\text{D}\flat$ $\text{G}\flat$ F
 ptám se kam tě ví - tr svál.

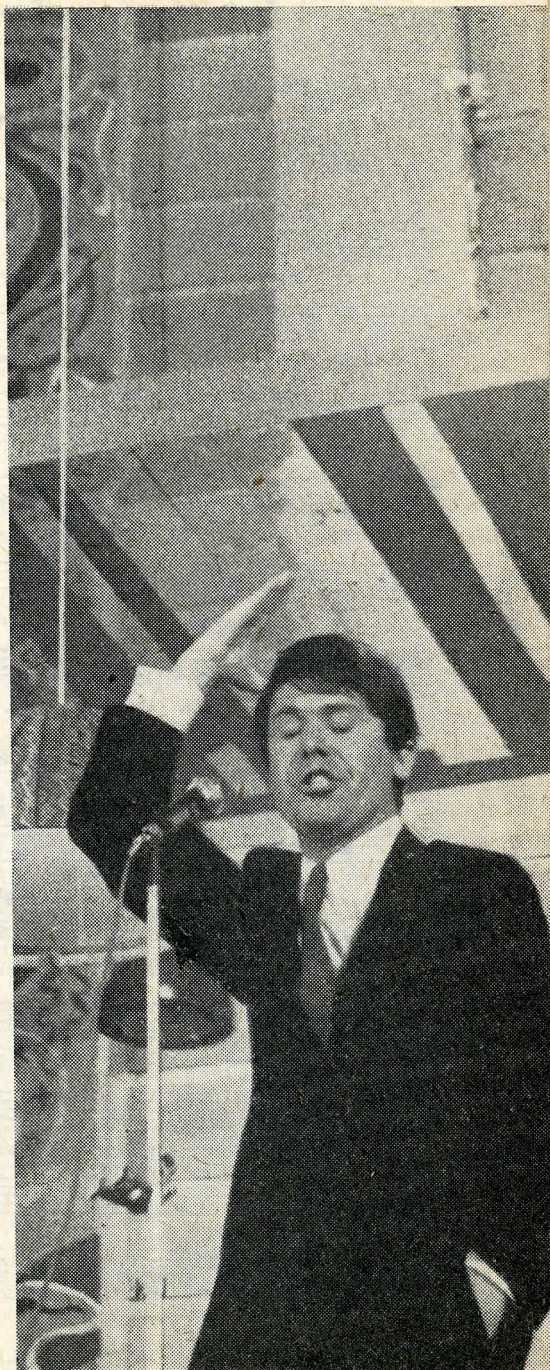
GALERIE ZNÁMÝCH

◀ DALIDA

CHRIS ANDREWS

RAFFAEL ▶

JAK PŘEDLOŇSKÝ SNÍH

SOUTH OF THE BORDER

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: JIMMY KENNEDY A MICHAEL CARR

ČESKÝ TEXT: PETR RADA

Moderato

Zele- né mlá- dí - jak předloňský sníh - bůhví- kam
zmi- ze-lo a vzpomínky jsou stránky k nim. - Vždyť vzpomenu stě- ží,
- jak voněl ten čas. - Prach na všem le - ží - jak kamenná
hráz. - A pře-ce ne - jsou ty do- by ty- tam,
- E^b když vezmu ky- ta-ru a starou píseň za-zpí-vám. - Zas vrací se
vů - ně - a sluneč-ní zář, E^b - vzr-ca- dle tů - ně
- zas vidím tvou tvář. - Bílou tvář v rámečku černých vlasů a o-
ži, které z ní mně vzhlednou, usly-ším šeptání ti- chých hla-sů dvou stínů,
které splynou tmou. Zele-né mlá- dí, - jak předloňský sníh
- bůhví-kam zmizelo a vzpomínky jsou stránky k nim. Vždyť vzpomenu
stě- ží, - jak voněl ten čas, - prach na všem le - ží
- jak kamenná hráz. A ja ja jaj. - ja ja
jaj. - A ja ja jaj. - A ja ja jaj. -

ANGELA

PÍSNÍČKY ZE HRY LISTY DŮVĚRNÉ DIVADLA ROKOKO

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK / TEXT: EDUARD KREČMAR
© SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Medium

An - ge - lo, jdu každé rá - no k lodím, vodou se vstříc jim
An - ge - lo, slunce tik zá - di pa - dá, ještě jsem stá - le

brodím, - hledám tvou. - jdou. - At o - ce -
mla - dá, - dny však

án. tě ne - za - hu - bí, at zhy - ne sám, - at se ti

já tam v podpalubí zdám. - An - ge - lo,

až složíš náklad s jutou, - nech tu svou dál - ku krutou, - vrať se
k nám, - vrať se k nám, - An - ge - lo. - - -

PAUL ANKA

KDE BYDLÍ SMÍCH

HUDBA: RADIMÍR ŠENK / TEXT: RONALD KRAUS

Refr. *E^b* *Gmi* *A^b* *Fmi7* *B^b7* *A^b*

Já vím, kde bydlí smích, stříbro v oknech má a já v některých

E^b *F7* *F^b7* *E^b* *Gmi*

chvilích vidím, jak zář v nich po-bí-há. Ten byt je pro ji-né

A^b *F^b7* *A^b* *E^b* *Gmi* *Cmi*

dáv - no zavře- ný a zář, co z něj se li - ne, z té jenom

F7 *B^b7* *E^b* *E^b7* *A^b* *Gmi* *Fmi* *G7* *Cmi*

já jsem zmá-me- ný. I klíč patent-ní, i ten od něj mám a

A^b *G* *D7* *G* *B^b7* *E^b* *Gmi*

smích denně hlí-dám ve chvilích, kdy spí. Já vím, kde bydlí smích,

A^b *Cmi* *Fmi* *A^bmi* *E^b* *Gmi* *Cmi* *F7* *B^b7* *E^b*

sám to dobře vím, byt má ve tvých o-čích a ty já líbat smím.

ZA ROK, ZÍTRA, DNES

HUDBA: SLAVOJ PROCHÁZKA / TEXT: RONALD KRAUS

Foxtrot moderato F F7 B^b

Tam, kde si řeka cestou kreslí es a liška má svůj rodný les,

F C B^b C7 F B^b F

chata má se skrývá, vítr u ní zpívá.. denně modrá vřes. Tam u té

F7 B^b F

chajdy nikdo ne- křičí - a a-ni lístek ne- zničí,

C B C7 F B^b F7

tam se slunce taví, kolem leží pravý per-šan z jehli- čí.

B^b Hdim F F7 B^b

Za soumraku ne-bo za sví-tá- ní zí-vá tu pstruh, vodní komár kreslí

Hdim F G7 C7 F F7

bez přestání dál svůj kruh. Tam, kde si řeka cestou kreslí es - a

B^b F C B^b C7

vážky tančí vážek ples, mám svou chatu vodní a nehnu se od ní

F B^b F F B^b F

za rok, zítra, dnes, za rok, zítra, dnes.

CESTA K HORÁM

SLOWROCK

HUDBA: VÍTĚZSLAV HÁDL

TEXT: PETR MARKOV

Slowly
B^bmi D^b E^b D^b B^bmi D^b E^b D^b B^bmi

Tak se vleču k horám
B^bmi7 E^b B^bmi
vzdá- leným a vím, že tam štěstí nepotkám.
E^bmi G^b F7
- Prachem táhne starý kůň a můj stín. - A pak žízeň, co
B^bmi B^bmi7
mám ja-ko trám. Já ti věčně říkal, pří- zeň svou mi
E^b B^bmi
dej a měj, co chceš za sebou. Ještě dneska slyším
E^bmi G^b F7 B^bmi
tvé, nedoufej G^b Pak že slova jak mráz nezebou,
D^b E^bmi
Chťel bych být tím pobu- dou, co ti jednou přijde
pou- ta dát. Až ti slova platná nic nebu- dou
A^b7 Fmi / E^b (F^b) D^b7
na žádný pád. Až chlad v louži, touha
G^b D^b
tvá promě- ní, půjdeš za svým citem bez ře- či.
E^bmi B^b C^b
- Ten co bude sdílet tvé věze- ní, dosvědčí a
A^b C^b F7 B^bmi7
rád, a rád. Proč se vleču k horám vzdá- leným, když
E^b B^bmi
vím, že tam štěstí nepotkám. Prachem táhne starý
E^bmi G^b F7 B^bmi
kůň a můj stín. Apak žízeň, co mám jako trám.

george mikes

NOVINÁŘSTVÍ

aneb

SVOBODA TISKU

SKUTEČNOST

Kmen Burubuků na tichomořském ostrově Charamaku vyváděl nějaké povstání. Skupinka devíti anglických a dvou amerických vojáků pod vedením kapitána R. L. A. T. W. Tiburyho zaútočila na ostrov, zajala 217 povstalců a rozbila dvě skladiště pohonných hmot. Zůstala na ostrově hodinu a půl a vrátila se na základnu bez újmy.

Jak popsat tuto událost? Záleží na tom, pro který list píšete.

THE TIMES

Bylo by na výsost nebezpečné přeceňovat význam útoku, ale můžeme s klidným svědomím prohlásit, že by bylo daleko nebezpečnější jeho význam podceňovat. Úspěch akce dokazuje jasně, že domorodá obrana není neporazitelná, nicméně by bylo scestné a chybné domnívat se, že tato obrana je porazitelná. Počet zajatých povstalců zatím není přesně znám, ale zdá se, že jich je více než 216 a méně než 218.

EVENING STANDARD

Nejzajímavější na celém charamackém útoku je skutečnost, že Reggie Tibury je pátým synem knížete z Bayswateru. Vystudoval Oxford, kde patřil mezi prvotřídní hráče kriketu a póla. Když jsem dnes mluvil s jeho paní (Lady Clarissou, dcerou Lorda Elassona) v Claridžích, měla na sobě černý kostým a drobný černý klobouček se žlutým pírkem. Rekla mi: „Reggie se vždycky velmi zajímal o válečnictví.“ Po chvíli dodala: „Bylo to od něho moudré, není-liž pravda?“

MŮŽETE

napsat dopis šéfredaktorovi Timesů:

Vážený pane, v souvislosti s útokem na Charamak chtěl bych se zmínit o neobvyčejné zajímavosti, že na tomto tichomořském ostrůvku napsal vynikající

anglický básník John Flat svou slavnou báseň Treska v roce 1693. Váš, atd. . .

V příštím čísle budete moci číst tuto odpověď:

Vážený pane, jsem nesmírně zavázán panu . . ., že upozornil na báseň Treska od Johna Flata. Dovolte prosím, abych využil této příležitosti a poopravil tento tak rozšířený a dle mého názoru velice nešťastný omyl, který, jak se zdá, široké masy britských čtenářů sdílají s vaším dopisovatelem. Treska, ačkoli započatá Johnem Flatem v roce 1693, byla dokončena až na počátku ledna 1964. Váš, atd. . .

JAK SI HLEDĚTI SVÉHO

Hledění si svého je jedna z nejzákladnějších anglických ctností. Stojí-li vám někdo v autobuse na noze, nesmíte ho odhánět, neboť je to nepochybně jeho věc, kde si přeje stát. Jdete-li klidně po ulici a někdo vám vyleje dva gallony vařící vody na vaši nejlepší buřinku odpadovou rourou z koupelny, měli byste projít bez jediného slova – protože je to zjevně věc toho druhého, kdy se chce koupat a v jak horké vodě.

Koncem padesátých let spáchal jistý člověk vraždu v Anglickém Středohoří a celý se pocákal krví. Takto nastoupil do autobusu s padesáti lidmi a když vystupoval, nechal za sebou na podlaze kaluže krve. Nikdo z cestujících se neobtěžoval položit mu jedinou otázku. Byli to praví Britové a hleděli si svého.

Kdyby kdokoli nesl useknutou hlavu své zavražděné oběti pod paží, nebyl by v tom žádný rozdíl. Zavazadlo, které si nesete, je čistě vaše věc.

Vzpomínám si na jeden příběh ze svého dětství, který by mohl klidně být základním ideologickým podobenstvím anglického života.

Jistý muž se sehne na ulici, aby si zavázal tkaničku. Když je v nejlepším, nakopne ho někdo zezadu s takovou silou, že padne na nos. Vstane, poněkud rozzloben, a dívá se tázavě na útočníka. Ten vysvětluje:

„Promiňte. Asi jsem se spletl. Myslel jsem, že jste můj přítel Harry Higgins. Myslel jsem to jako vtip.“

Postižený – zřejmě neanglického původu – není zdaleka spokojen s tímto vysvětlením a ptá se vyčítavě:

„I kdybych byl váš přítel Harry Higgins . . . musíte ho kopat tak silně?“

Druhý pán odpoví chladně a jasně:

„Co je vám do toho, jak silně bych kopl svého přítele Harry Higginse?“

JAK NIC NEVĚDĚT

V Anglii se musíte především naučit, že se nesmíte vlastně nikdy naučit nic. Smíte si podržet názory – pokud v nich nejste příliš dogmatictí – ale je prostě zcela nevhodné cokoli vědět. Můžete si myslet, že dvě a dvě dávají čtyři, můžete to „tak nějak předpokládat“, ale dál než sem už zacházet nesmíte. A n o a n e jsou dvě nejsprostší slova.

Nedávno jsem večerel s několika lidmi. Jistý pán – tuším Trevor se jmenoval – přerušil náhle své vyprávění a zeptal se naléhavým hlasem:

„No, mám na mysli ten velký ostrov u Afriky . . . Víte, blízko Tanganyiky . . . Jak se to jmenuje?“

Naše hostitelka švitořivě odvětila:

„Já bohužel nemám ani potuchy. Nemá význam ptát se mne, můj drahý.“ Pohlédla na jednu svou přítelkyni: „Snad Evelynyna by mohla . . .“

Evelyna se narodila a vyrostla na Tanganyice, ale zavrtěla důrazně hlavou:

„Nemohu si v této chvíli vzpomenout. Snad Sir Robert . . .“

Sir Robert byl britským usedlíkem na Zanzibaru – místě, o kterém vlastně byla řeč – dvacet sedm let, ale i on zavrtěl hlavou.

„Také mi to, nějak uniká. Ta podivná africká jména . . . Vím, že se to tak nebo onak jmenuje. Snad se mi to časem vybaví.“

Pan Trevor, autor otázky, začínal být rozčilený.

„To ztracené místo je kousek od Dar es Salaamu. Jmenuje se . . . Moment . . .“

Viděl jsem, že už má jméno na jazyku. Chtěl jsem mu trochu pomoci.

„Není to Zan . . .“

Několik smrtících pohledů mě umlčelo. Chtěl jsem to postavit jako otázku, ale i ta byla zcela nevhodná, nebo by si vynutila vyslovení žádaného jména. Slovo mi zadrhlo v krku. Pokračoval jsem tímtež zamyšleným hlasem:

„Totiž . . . Co jsem chtěl říct . . . není to Československo?“

Vicepresident jedné geografické společnosti smutně pokýval hlavou.

„Nemyslel bych . . . Nejsem si pochopitelně zcela jist . . . Ale nemyslel bych.“

Pan Trevor už byl zoufalý.

Kousek na jih od rovníku. Zní to jako . . .

Ale nedokázal ze sebe to slovo vypravit. Když tu jeden shovívavě vypadající starší gentleman s bílou kozí brádkou se na pana Trevora přívětivě usmál a pronesl jistým, hrdelním hlasem:

„Then óstrof ze ménuje Cancibar, ja?“

Nastalo mrtvé, nepřátelské ticho. Jeden přestárlý plukovník sedící vedle mne se nahnul a zašeptal mi do ucha:

„Němec zůstane vždycky Němcem.“

Biskup po mé pravici pokýval posmutněle:

„A potom se diví, že jsme vůči nim zaujatí.“

PŘELOŽIL MILOŠ KURAŠ

GEORGE MIKES je původem Maďar, žije v Británii od roku 1938. Za tu dobu se stačil stát nejen Britem, ale i jedním z nejčtenějších anglických humoristů. Jeho specialitou je střílet si z Angličanů. Ukázky jsou z Mikesovy knížky „How to be an Alien“, která dosáhla v Anglii už čtyřicetiletého věku. M. K.

Hudební novinky nakladatelství
PANTON,
Praha 1, Říční 12

PRO KLAVÍR A ZPĚV – jednotlivé písničky à 4 Kčs z Festivalu taneční
písně Bratislava 1968:

1. Bosý král, Jan Slavotínek
2. Jak ten čas letí, Z. Petr / I. Fischer
3. Čakaj, Bouda/Boudová

TANEČNÍ ALBUM PANTON 9 – pro klavír a zpěv

1. Šťastný pár, Marat / Aplt
2. Namaluj mě, Hannig / P. Svoboda
3. Sychravá láska, Myška / Žebrák
4. Já neříkám, Klempíř / Vrba
5. Bláznivej býk, Klempíř / Vrba
6. Quo vadis, Hapka / Laufer
7. Kam zmizel tvůj dětský úsměv, Bécaud / Amade, Borovec
8. Noc v černém kočárku, Ducháč / Krumlová

cena 10 Kčs

ŠEHEREZÁDA – klavírní album ze stejnojmenného muzikálu autorů:

J. Bažanta, J. Maláska, V. Hály / Vrat. Blažka

1. Rozkošná první dáma
2. Slavík v bílé náprsnice
3. Za lásku se láskou platit má
4. Ona mě miluje
5. Láska na víně
6. Profesionál

TANEČNÍ SÉRIE PANTON 17 – z repertoáru George & Beatovens – pro
2–9členné orchestry

Hudba: Petr Novák, texty: Ivo Plicka

1. Náhrobní kámen
2. Klaunova zpověď
3. Vracím se z flámu
4. Špinavý ráj chudých
5. Jsem tak líný

Uvedené hudebniny obdržíte ve všech prodejnách hudebnin n. p.
KNIHA, nebo přímo v nakladatelství PANTON – odbyt, Praha 1, Říční 12.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský, tohoto čísla Jindřich Kovařík. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 5. srpna 1968.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární
jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb
chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

LAMPA

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK / TEXT: PAVEL VRBA

ZPÍVÁ MARTA KUBIŠOVÁ

© SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Rubato

Cmi F Cmi D7 G7 Cmi

Byla ve mně lampa plná pe-tro-le-je a tu lampu večer muž rozsvěce-li.
Tak se jednou stalo, když mě stý muž svíkl, že má petrolejka blikla napo-sle-dy.

Cmi F Cmi D9b Fmi G7 Cmi

Nechápali vůbec, co se se mnou děje, lásku totiž vůbec nikdy ne-vi-dě-li.
Ten pán sem i vysmál, pak setrochu lekl, to když cítil místo tepla chladné le-dy.

Fmi Bb7 Eb Fmi

Vodi-li mě do espre-sa a tam v po-lo-še-ru pili s gi-nem
Smutně jsem se roz-louči-la s tím posledním pá-nem, popr-ve jsem

G7 Fmi bounce Fmi6

vůni le-sa, někdy na se-ke-ru, ne-vi-dě-li, co se dě-je,
tehdy pi-la koktejl prázdná, rá-nem, marné chodím do espre-sa,

Cmi G7 rit.

když má lam-pa bliká, chtěli hol-ku, co se směje, hoiku co se
bez lampy jsem tmavá, z ginu světlo nevy-křesám, z ginu bo-lí

Fmi Eb

svíká hlava. medium swingy La la la la la la la la la la la la
Fmi G7 Ab rit. Fmi bounce

la la la la la la la la la la la la la la la la

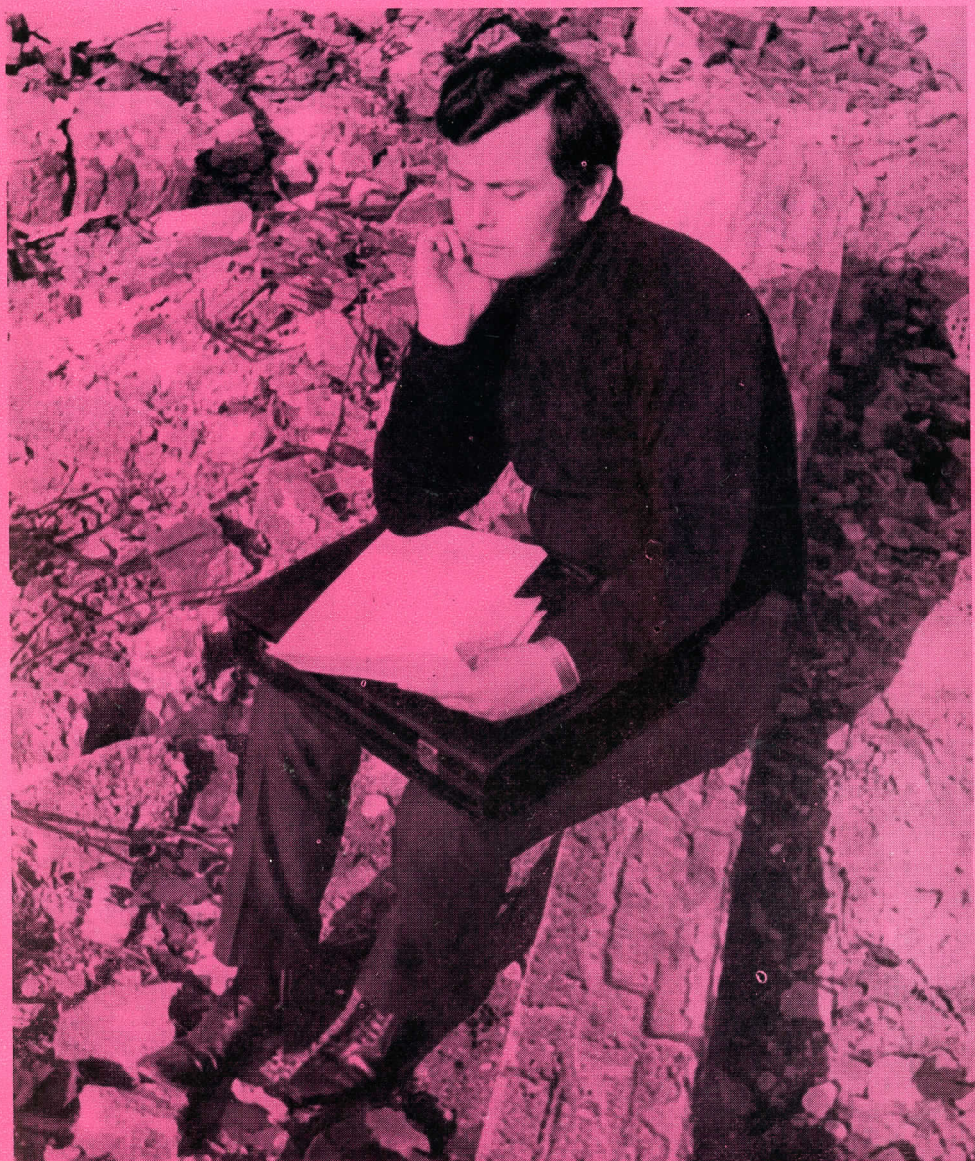
Fmi6 Cmi G7

la la la la la la la la Chťeli hol-ku, co se směje,
G7 rit. G7 z ginu svět-la ne-vy-kře-sám,

oh. oh. oh.

holku co se svlí-ká, oh. oh. oh.

z ginu bo-lí hla-va, oh. oh. oh.

PAVEL VRBA, 30 LET, TEXTY, BÁSNIČKY A TROCHU I DIVADLO (ROKOKO AJ.). PISNIČKY: MÁM RÁDA CESTU LESNÍ (PRVNÍ NA DESCE), LIPOVOU ALEJÍ, DÍKY VÁM, PROČ ODMÍTÁ SLUNCE PÁLIT?, MRS. APPLEBEE, ŽÍT JEN ŽÍT, DENNĚ ČEKÁM, LAMPA AJ. – SKLADATELÉ, S NIMIŽ SPOLUPRA-
CUJE: KLEMPÍŘ, ONDRÁČEK, HAPKA.

FOTO KRAMPERA

RMS 9

THE KINKS

